

INTERNATIONAL URANTIA ASSOCIATION

JOURNAL

Urantia-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

TÄSSÄ NUMEROSSA

<i>IUA tänään</i>	1
<i>Tuhatvuosialoite</i>	2
<i>Internetin Urantia-kirja -koulu</i>	3
<i>Painiskelua ja rauhaa Jumalan isyyden kanssa</i> <i>Jeffrey Wattles, Ohio, Yhdysvallat</i>	3
<i>Perhetapahtuma Los Angelesissa</i> <i>James Woodward, Kalifornia, Yhdysvallat</i>	8
<i>Koulutus ja perhe</i> <i>Jerry Prentice, Missouri, Yhdysvallat</i>	9
<i>Onnistuneet perheet — kosminen malli perheneuvotteluihin</i> <i>Bob Slagle, Kalifornia, Yhdysvallat</i>	13
<i>Jumalallinen täydellistämisuunnitelma</i> <i>Dorothy Elder, Kalifornia, Yhdysvallat</i>	16

ANZURA

Vuoden 1999 ANZURA-konferenssin ajankohdaksi on vahvistettu 1.—4.10. ja paikkana on Melbourne, Australia. Suunnitelmia hiotaan vielä, mutta voit pyytää lisätietoja konferenssin puheenjohtajalta osoitteesta: Bob Reynolds, 4 Kosciusko Court, Wheelers Hill, Vic 3150, Australia, puhelin +61-03-9562 0111.

USUA

The Southern Kindred Spirits (SKS) järjestää Yhdysvaltain ensi vuoden kansallisen konferenssin Nashvillessä Tennesseessä 30.4.—2.5.1999. Konferenssipaikana on Scarritt-Bennett Center Vanderbilt Universityn naapurustossa.

Ilmoittautuminen alkaa torstai-iltapäivänä 29.4. Konferenssiitiimi uurastaa ahkerasti valmistaakseen teille konferenssin, joka vastaa SKS:n mainetta erinomaisia esitelmiä, syvällistä paneutumista ja opiskelua sisältävien konferenssien järjestäjänä.

Ilmoittautumislomakkeet lisätietoineen postitetaan tammikuun alussa. Odotamme näkevämme sinut konferenssissamme.

VIRO

Viron IUA-konferenssi järjestetään 20.—24.8.1999 lasten kesäleirillä 110 kilometrin päässä Tallinnasta. Teemana on luvun 100, ”Uskonto ihmisen kokemuksessa”, käsittely. Konferenssikielinä ovat viro ja englanti.

Odotamme tapaavamme kaikki vanhat ystävämme ja paljon uusia. Jos sinua kiinnostaa osallistuminen tai alustuksen pitäminen, ota yhteyttä Peep Sõberiin faksitse +3726 302 257 tai sähköpostitse peep@mail.stv.ee

SUOMI

Suomen Urantia-seuran kesäpäivät järjestetään 18.—20. päivänä keäskuuta 1999 Vihdin Vähäkylässä. Yleisteemana on ”Apostolius, opetuslapsuus ja evankelioiminen”.

Osallistumismaksu on 89 euroa eli 530 markkaa, joka sisältää majoittumisen, ateriat ja ilmoittautumisen.

Lisätietoja ja ilmoittautumiset joko Kristina Siikalalle, puh. (03) 735 1751; sähköposti kristina.siikala@pp.inet.fi tai Matti Tossavaiselle, puh. (09) 873 2255; sähköposti hantos@dlc.fi

IC 99 — VANCOUVER

The Urantia Book Fellowship toimii kansainvälisen konferenssi-isäntänä 7.—12.8.1999 Brittiläisen Kolumbian yliopistossa Kanadan Vancouverissa.

SpiritQuest 2000:een (tunnetaan myös IC99:nä) odotetaan yli tuhatta osallistujaa. Päivien kohokohtia ovat muiden muassa täysistunnot alustuksineen, laajat teemotitaiset istunnot, intensiiviset työryhmät laajasta joukosta *Urantia-kirjan* aiheita, täysipäiväiset tenavaikäisten, lasten ja nuorison ohjelmat sekä päivittäinen henkeyttävä hartaustilaisuus.

Ilmoittautuaksesi tai tarjoutuaksesi vapaaehtoiseksi ota yhteyttä The Urantia Book Fellowshipiin, 529 W. Wrightwood Ave., Chicago, Illinois 60614. Puhelin +1 (773) 327-0424. Faksi +1 (773) 327-6159. Sähköposti: andon1@ix.netcom.com

TÄMÄN PÄIVÄN IUA

Vuoden 1998 saavutuksia:

Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen konferenssissa Helsingissä vuonna 1998 tehtiin historiaa. Kansallisten puheenjohtajain ja varapuheenjohtajain neuvoston perustaminen oli aimo askel eteenpäin suurenmoisen järjestömmme edelleen kehittämises-

sä. Aluksi vähän nukkavierulta näyttäneestä ryhmästä on kehittynyt vahva ja varteenotettava entiteetti. Ilmiömaisen menestyksemme syynä on periaatteille omistautuminen sekä myönteinen suhtautumistapamme. Urantia-veljeskunta -yhdistyksen syntyminen vuonna 1989 oli IUA:n ponnahduslauta. Koska olimme päättäneet tehdä tästä URANTIALAISEN (maailmanlaajuinen) ryhmän, nimeemme lisättiin sana "kansainvälinen", mikä tarkoittaa, että kysymyksessä ei ole pelkästään "amerikkalainen poppoo". Kun järjestäytyminen todenteolla alkoi vuonna 1993, sitouduimme keskittymään vain siihen, minkä "puolesta me seisomme" — ei siihen, mitä "vastaan" me olemme.

Urantia-liike näytti olevan sekaisin. Uskollisia ja antaumuksellisia lukijoita pyydettiin yhtäkkiä päättämään, millä "puolella" he olivat. Sekä pitkäaikaisten että uusien lukijoiden sydämässä tilanne tuntui uskottomalta, ja vallalla oli hämmennys. Oliko mahdollista, että lukijakunnan keskuudessa tosiaankin oli "juopa".

Siksipä jotkut lukijat keskittyivät siihen, minkä he kokivat omalta kohdaltaan oikeaksi päätökseksi. Koettaessaan määritellä omia arvojaan he päätyivät siihen, että sen jälkeen kun *Urantia-kirja* oli kokonaan luettu, ensimmäisenä askeleena oli pyrkiä tosissaan liittämään opetukset osaksi omaa elämäänsä ja levittää sitten näitä opetuksia maailmalle. Tähän tarvittiin organisaatio. Ei monikerroksista organisaatiota vaan tukiteline, joka huolehtii levitystyön asianmukaisuudesta.

Niinpä IUA rakennettiin seuraavien periaatteiden varaan:

- se tunnustaa Urantia-säätiön oikeuden omistaa ja keskeytyksettä suojella *Urantia-kirjan* tekstin tekijänoikeuksia sekä rekisteröityjä tavaramerkkejä;
- se tunnustaa oikeutetuiksi Urantia-säätiön perustamisjulistuksen ja johtokunnan velvollisuuden levittää *Urantia-kirjan* opetuksia ja suunnitella, laatia ja panna toimeen keinoja ja menetelmiä kirjan levittämiseksi sekä käyttää säätiöityä omaisuutta tämän tavoitteen saavuttamiseen;
- se on ylpeä saadessaan lisenssisopimuksen nojalla ja keskinäisen riippuvuuden vallitessa työskennellä yhdessä Urantia-säätiön kanssa.

Aikuistuvan järjestömmme perustamisesta kuluneiden viiden vuoden jälkeen meillä on kansalliset yhdistykset Australia/Uudessa-Seelannissa, Kolumbiassa,

Suomessa, Ranskassa, Perussa, Yhdysvalloissa ja kohta myös Kanadassa ja Virossa. Yhdysvalloissa on 21 ja Kanadassa kolme paikallisyhdistystä.

IUA:n internet-koulun pohjustustyö on tehty, ja se on valmis aloittamaan maailmanlaajuisen opettajien ja ryhmänvetäjien koulutuksen.

Yhdistykset osallistuvat maailmanlaajuiseen suhteiden rakentamiseen vastatessaan lukijoiden kyselyihin. IUA, säätiön nimetyt edustajat ja käännösryhmät työskentelevät harmonisesti Urantian eri puolilla. Uskomme, että "hedelmistään te heidät tunnette". Meillä ei ole pienintäkään syytä hävetä saavutuksiamme.

Venäjä — Opintoryhmiä perustetaan. Venäjänkielisen käännöksen jakelua vaivanneet ongelmat ovat ratkeamassa. Pietarin-toimisto on muutaman viikon kulluttua täysin toimintavalmis. Vaikeudet ovat johtuneet jatkuvasti muuttuvista hallituksen antamista säännöistä. Venäjän taluskriisi ja pankkijärjestelmän romahdus eivät tietenkään ole helpottaneet tilannetta.

Norja — Oslo opintoryhmä, joka perustettiin vasta muutama vuosi sitten, on voimistumassa. Norjankielinen käännöshanke on alkamassa. Käydään keskusteluja monikansallisen IUA-yhdistyksen perustamisesta Norjaa, Tanskaa ja Ruotsia palvelemaan. Melkoinen joukko ruotsalaisia ja norjalaisia osallistui ensi kertaa kansainväliseen konferenssiin Helsingissä vuonna 1998.

Saksa — Saksankielinen käännöstyö etenee vakaasti.

Kreikka ja Kypros — Kreikankielisestä maailmasta saapuvien lukijakyselyjen määrä on kasvussa. Ilmoituksen kreikan kielelle kääntämistä kohtaan tuntuu esiintyvän kiinnostusta.

Ranska — Ranskalaiset opintoryhmät vahvistuvat. Ranskan-kielinen yhdistys AFLLU on tarjoutunut vuoden 2002 kansainvälisen IUA-konferenssin isännäksi.

Belgia — Keskustelut kansallisen yhdistyksen perustamisesta Belgiaan ovat käynnissä.

Italia — Italiankielinen käännöstyö etenee vakaasti ja on lähes valmis. Lukijakyselyjä saapuu Italiasta yhä useammin.

Espanja — Kiinnostus Espanjan kansallisen yhdistyksen perustamista kohtaan on kasvamassa.

Portugal — Portugalinkielinen käännöshanke etenee mukavasti.

Alankomaat — Hiljattain julkaistu hollanninkielinen

ilmoituksen käännös on vahvistanut opintoryhmiä. Suuri joukko hollantilaisia lukijoita osallistui ensi kertaa IUA:n kansalliseen konferenssiin ja se tapahtui Helsingissä.

Viro – Vironkielinen käännöshanke etenee nopeasti. Viron kansallinen yhdistys perustetaan lähi tulevaisuudessa. Elokuussa 1999 virolaislukijat järjestävät 5-päiväisen kansainvälisen konferenssin. Virossa myydään kirjan englannin-, suomen- ja venäjänkielisiä laitoksia kasvavassa määrin.

Liettua – Tuhannet liettualaiset on jo saatu tietoisiksi ilmoituksesta ja kiinnostus sitä kohtaan on voimakasta. Liettuankielinen käännöstyö etenee reippaasti.

Puola – Puolankielinen käännöstyö edistyy määrätietoisesti.

Suomi – Vuoden 1999 talvipäivät pidettiin tammi-kuussa ja osanottajia oli enemmän kuin moniin vuosiin. Kesäpäivät pidetään kesäkuun puolivälissä. Suomenkielinen kirja leviää väestömäärään suhteutettuna enemmän kuin mikään muu ilmoituksen versio. Suomen seura on julkaissut neljännesvuosittain ilmestyvää lehteä vuodesta 1985 alkaen. Seminaareja ja esitelmätilaisuuksia järjestetään säännöllisesti.

Korea – Ilmoitusta kohtaan tunnetaan suurta mielenkiintoa; kirja on käännetty ja on kohta valmis jake- luun.

Kanada – Kolme paikallisyhdistystä on saanut toimiluvan, ja nyt on muodosteilla kansallinen yhdistys.

Maassa toimii säätiön toimisto sekä idässä että lännessä auttamassa kanadalaisia heidän voimallisissa ponnistuksissaan *Urantia-kirjan* levittämiseksi.

Australia / Uusi-Seelanti – Saavutusten lista on pitkä. Ohjelma lahjakirjojen sijoittamiseksi kirjastoihin on ollut varsin menestyksellinen. Australian lukijat ovat antaneet merkittävän panoksen *Urantia-kirjan*, siihen liittyvien kirjoitusten ja johdannaisteosten saamisessa kirjastoihin eri puolilla maailmaa.

Yhdysvallat – USUA:n 21 yhdistystä järjestävät paikallisia ja alueellisia konferensseja. Yksi yhdistyksistä on lahjoittanut vähintään yhden kirjan Yhdysvaltain jokaiseen vankilakirjastoon. Muuan toinen yhdistys on huolehtinut siitä, että kirja on asianomaisen osavaltion jokaisessa julkisessa kirjastossa. Kolmas yhdistys levittää opetuksia ”Thought Gem” [Ajattelun helmiä] -kalenterin avulla, joka sisältää inspiroivia lainauksia *Urantia-kirjasta*. [Kalentereita saa säätiön Helsingin-toimistosta.]

Yhdysvallat on vuoden 2000 kansainvälisen IUA-konferenssin isäntämaa. Konferenssi järjestetään New Yorkissa. Se tulee olemaan maailman kaikilta neljältä kulmalta tulevien veljemme ja sisariemme suuri kokoontuminen – tilaisuus kohdata ja innostuneesti jakaa Isää ja toisiamme kohtaan tuntemaamme rakkautta. Ei ole yhtään ennenaikaista ryhtyä suunnittelemaan osallistumistaan jo nyt.

Rakkaudella,

Cathy Jones

IUA: hallintotyöntekijä

Tuhatvuosialoite

yhtenäisyyden puolesta 21:nneellä vuosisadalla

The Urantia Book Fellowshipin ja Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen jäsenten tavoitteet ovat hämmästyttävän samankaltaiset, mutta näiden lukijajärjestön väliset suhteet ovat silti kireät. Aikaa ja energiaa on suunnattu melkoisessa määrin muualle kuin järjestöjemme todellisten päämäärien ja tarkoituksien toteuttamiseen.

Urantia-kirja on tuhatvuotinen ilmoitus. Meidän, jotka rakastamme tätä ilmoitusta, täytyy löytää keinot työskennellä yhdessä yhteisten tavoitteidemme hyväksi. Tuhatvuosialoite on aloite yhtenäisyyden puolesta; se on riippumaton The Urantia Book Fellowshipistä, Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä ja Urantia-säätiöstä. Tuhatvuosialoitteen päätavoite on tutkia mahdollisuudet kahden lukijaryhmän jälleenyhdistämiseen. Ellei päätavoitetta tällä kertaa kyetä saavuttamaan, toissijaisena tavoitteena on luoda tapoja, joilla nämä lukijajärjestöt voivat työskennellä sopusoinnussa yhteisten tavoitteiden hyväksi. Jollemme pysty löytämään keinoa työskennellä yhdessä, meidän tulee ainakin varmistua

siitä, etteivät erimielisyytemme jarruta tai estä viiden-ten aikakausikohtaisen ilmoituksen levittämistä. Emme kykene viemään sanomaa Jumalan Isyydestä ja ihmisten veljeydestä maailmaan tuloksia tuottavasti, elleimme pysty — tai ennen kuin pystymme — tuomaan julki yhtenäisyyttä omassa lukija-uskoviensa joukossamme.

Tuhatvuosialoitekomitea koostuu ryhmästä vapaaehtoisia, jotka ovat tai jotka ovat olleet joko The Urantia Book Fellowshipin tai Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen aktiiveja.

Komitean kokoukset alkavat maaliskuussa. Komitean jäsenet ovat tietoisia siitä, että prosessi on todennäköisesti vaikea ja äärimmäisen haastava. Jokainen komitean jäsen on henkilökohtaisesti sitoutunut kunnioittamaan tämän prosessi on hienovaraisuutta. Vakavat ponnistukset yhdistymisen hyväksi eivät voi, jos niiden on määrä onnistua, olla puolueellisia jommankumman järjestön hyväksi tai sitä vastaan. Samalla komitea on kuitenkin tietoinen siitä, että kumpikin järjes-

tö pitää tärkeinä tiettyjä asioita, jotka tulee ottaa prosessin kuluessa huomioon.

Uskomme avoimen yhteydenpidon olevan tuhatvuosialoitteen onnistumisen kannalta keskeisen tärkeää. Tulemme pitämään kummankin järjestön tietoisena edistymisestämme. Uskomme voivamme luottaa sii-

hen, että toimitte yhdessä kanssamme. Pyydämme teitä rukoilemaan puolestamme ja tukemaan meitä.

Tuhatvuosialoittekomitea
David Elders Nancy C. Shaffer

INTERNETIN URANTIA-KIRJA -KOULU

Urantia-säätiön verkkosivuston kautta Internetissä toimiva projekti

Koordinoitukomitean mieluisana tehtävänä on ilmoittaa ja esitellä INTERNETIN URANTIA-KIRJA -KOULU. Projektin tarkoituksena on auttaa lukijoita ymmärtämään paremmin *Urantia-kirjaa* sitä elektronisessa ympäristössä opiskele-
malla.

IUKK avataan alkukesästä 1999. Koulu merkitsee uutta ulottuvuutta vakiintuneisiin opiskelutapoihin, joita ovat yksinopiskelu, opintoryhmät, seminaarit, luennot ja konferenssit.

IUKK on uusi ja jännittävä hanke, ja haluamme kertoa siitä sinulle samalla, kun pyydämme apuasi. Koulun toimintafilosofia on Urantia-säätiön perustamisjulistuksen tarkoituksena tukeva, eli tarkoituksena on auttaa lukijoita laajentamaan *Urantia-kirjan* käsitteiden ymmärtämistään ja käsittämistään tulkitsemattoman ja tyrkyttämättömän pedagogian keinoin.

Kurssien formaattina on sokratesmainen ”kysy ja vastaa” -metodi. Kahdeksanviikkoinen testikurssi on jo pidetty kokemuksen saamiseksi etäopetuksesta ja sellaisen arvioimiseksi. Testin tulokset auttavat suuresti opettaja/vetäjiä kurssiensa valmistelussa.

Koulu tarvitsee pitkäaikaisia Urantia-kirjan lukijoita, joilla on opettajankykyjä ja liikenevää aikaa omistettavaksi koulua varten. Jos voit tällä tavoin palvella lukijakuntaa, jos sinua kiinnostavat jotkin kirjan erityisalat,

joita olet tutkinut ja jos haluaisit tulla mukaamme tähän uuteen hankkeeseen, ole hyvä ja ota yhteyttä Dorothy Elderiin, osoite delder03@sprynet.com ja ilmoittaudu.

Valmennamme viidestätoista kahteenkymmeneen opettajaa ja vetäjää huolehtimaan ensimmäisen luku-
kauden kurseista. Heti kun ilmoittautumisesi on käsitelty, koulu lähettää sinulle yltäkyllin aineistoa ja ohjeita helpottamaan sinua kurssisi valmistelussa eli internetopiskelun teknisistä puolista. Opettajien tulee nimittäin osata käyttää Internetin sähköpostipalveluja.

Koulun yleisstrategia ja opinto-ohjelma ovat parhaillaan kehittelyn kohteina. Ensimmäisen opintovuoden opiskeluun kuuluu yleiskiinnostavia, mutta erityisluontoisia aiheita. Opettajat valitsevat aiheet ja ne hyväksyy komitea.

Suomenkieliset lukijat voivat tietenkin osallistua englanninkielisille kurseille, mutta koulussa tulee olemaan myös suomenkielinen osasto. Suomenkieliseen osastoon voi ilmoittautua Urantia-säätiön Suomen-toimiston kautta; sähköpostiosoite seppo.kanerva@kolumbus.fi.

TÄMÄ ILMOITUS ON PALVELUSKUTSU
OPETTAJILLE JA VETÄJILLE

PAINISKEKELUA JA RAUHAA JUMALAN ISYYDEN KANSSA

JEFFREY WATTLES
Ohio, Yhdysvallat

Minun on pitänyt kamppailla kymmenet vuodet päästäkseni syvään ja kestäväan rauhaan Jumalan isyyden kohdalla. Aloin aktiivisesti tukea evankeliumin julistamista asuessani Berkeleyssä 70-luvun alussa eli aikana, jolloin feministiliike alkoi voimistua. Minua alettiin syytellä miehille ominaisesta pahuudesta suhtautuessani perinteisellä tavalla naisiin. Minulle sanottiin, ettei teologiani voinut olla saastumatta henkilökohtaisista ja kulttuuriperäisistä puutteistani. Enkä mahtanut mitään sille, että syytökset olivat mielestäni tietyllä tavalla oivaltavia. Berkeleyn uskonto-
koulun saarnastuoliin oli kiinnitetty puhujia varten

muistilappu: ”Käytä sukupuoletonta kieltä”. Vapaamielisissä pappisseminaareissa koulutetut sielunpaimenet lakkasivat perinteisiä liturgiaan kuuluvia jäänteitä lukuun ottamatta yleisesti viittaamasta Jumalaan Isänämme. Jos puhui Jumalasta Isänämme, sellaista pidettiin epäoikeudenmukaisena naisia kohtaan.

Mitä Jeesus saattaisi nykyisin vastata moisiin väitteisiin? Ehkä hän toistaisi Tuomaalle esittämänsä ve-
toomuksen: ”*Kuinka kauan kestää ennen kuin näet, että tämä valtakunta on hengellinen valtakunta, ja että myös Isäni on hengellinen olento? Etkö ymmärrä, että opetan teitä taivaan*

henki-perbeeseen kuuluvina hengellisinä lapsina, perbeeseen, jonka isäbaho on infiniittinen ja ikuinen henki? Etkö salli minun puhua maisesta perbeestä jumalallisten subteiden havainnollistuksena ilman, että näin kirjaimellisesti sovellat opetuksiani aineellisiin asioihin? Etkö kykene mielessänne erottamaan valtakunnan hengellisiä realiteetteja tämän aikakauden aineellisista, sosiaalisista, taloudellisista ja poliittisista ongelmista? Kun puhun bengen kieltä, miksi itsepäisesti käänätte sen, mitä tarkoitan, liballisen olomuodon kielelle vain siksi, että robkenen havainnollistamisen tarkoituksissa käyttää esimerkkeinä arkipäiväisiä ja konkreettisia subteita? Lapseni, pyydän hartaasti, ettette enää sovelta bengen valtakunnasta esittämäni opetusta sellaisiin surkeisiin asioihin kuin orjuuteen, köyhyyteen, maihin ja mantuihin eikä aineellisiin ongelmiin, joissa on kysymys ihmisten välisestä tasa-arvosta ja oikeudenmukaisuudesta.” [1605:2]. Tiedämme, että Mestari tuki vain opetuksia, jotka soivat naisille tasa-arvoisen aseman miesten kanssa [1839:1], ja puhuessaan vaimoan pieksävälle miehelle hän oli sangen selkeäsananainen kertoessaan tälle, mikä on jumalallinen suhtautumistapa tasa-arvoisuuteen (1471:1).

On niin ikään selvää, ettei Jeesus halunnut tukea sellaista, että Jumalan isyys madalletaan opin- tai uskonnokappaleeksi. Yksi hänen apostoleilleen opettamista rukouksista alkoi *Luova Vanhempamme*, muuan toinen taas alkoi *Kunnioitettu Isä ja Äiti, yhdeksi vanhemmaksi yhdistyneet*; kolmas rukous alkoi *Aina uskollinen Lähteemme ja kaikkivoipa Keskuksemme* [1621—1623]. ”Valtakunnan evankeliumia saarnatessanne opettatte yksinkertaisesti vain ystävyttä Jumalan kanssa. Ja tämä kumppanuus vetoaa yhtäläisesti sekä miehiin että naisiin, sillä kummatkin löytävät siitä sen, mikä tosimminkin vastaa heidän luonteenomaisia kaipauksiinsa ja ihanteitaan.” [1766:5].

Urantia-kirjan opiskelija, joka nuo vastaukset eväänään haluaa paneutua asiaan syvemmin, joutuu uskoakseni uskonnon tuolle puolen eli historian, sosiologian, filosofian ja teologian alueille. III osaan sisältyy opetuksia sukupuolten eroavaisuuksista ja toisiaan täydentävyydestä, jotka ovat tulkittavissa vain I, II ja IV osien pohjustamaan hengelliseen näköalaan liittyen. Meille kerrotaan esimerkiksi, että Lahjoittautuva Poika ruumiillistuu aina mieheksi (229:1) ja että kuolevaisena tapahtunut Jeesuksen lahjoittautuminen oli tarkoitettu ilmoitukseksi Isästä (1325:1); jos Jeesuksen lahjoittautuminen oli tyypillinen, meillä on vapaus spekuloida, miten sellainen lahjoittautuminen sujuisi planeetalla, jolla naiset ovat hallitsevassa asemassa (591:7). Näiden erilaisten opetusten syntesoiminen on filosofinen tehtäväkenttä, joka tulee jatkuvasti kiinnostamaan psykologeja, filosofeja ja teologeja, sillä asia on nykyään erittäin paljon esillä. Aikomuksenani ei ole suorittaa kyseistä filosofista synteesiä; yritän pelkästään selvittää Isää koskevia hengellisiä opetuksia.

Näyttää siltä, että jokaisessa kasvun, opiskelun tai palvelemisen vaiheessa ilmenee yksi suuri teema, johon on suurin tarve keskittyä. Toisinaan se, minkä toteuttamiseen on suurin tarve, on aidon palvelemisen

henki. Toisella kertaa se on suhde Universaaliseen Isään tai lankaikkiseen Poikaan tai Äärettömään Henkeen, Luoja-Poikaan, Korkeampaan tai Ajatuksen-suuntaajaan. Yhden päivän, kuukauden tai pitemmänkin ajan teemana saattaa olla usko tai luottamus tai rakkaus. Sitten kun haluttu kokemus, miete ja oivallus on saavutettu, tie vie uuteen keskittymisen kohteena olevaan pääteemaan. Koska pääteemojen määrä on rajallinen ja koska oivalluksemme ei ole koskaan lopullinen, kierrämme nousevaa kehää ja palaamme totuuksiin, joiden kohdalla aikaisempi oivallustasomme ei enää meitä tyydytä. Hengellisessä elämässä ilmenee siis **spiraali**. Jumalan Isyys on sellainen tosiasia ja totuus, jonka pariin olen omalla spiraalillani palannut useat kerrat. Se mikä omalla kohdallani palautti rauhan, oli hiljattainen kokemukseni siitä, että tajusin Isän löytäessäni löytäväni myös Jumala Äidin. Uskallan tuskin kuvitella, että painiskeluni Jumalan isyyden tutkailun ja opettamisen kohdalla olisi päättynyt, mutta en toisaalta myöskään voi kuvitella, että nyt saavuttamani rauha koskaan voisi kadota.

Katsaus joihinkin Jumalan nimeä koskeviin opetuksiin

Luvun yksi ensimmäinen jakso ”Isän nimi” käsittelee mitä loppuunviedyimmällä tavalla kysymystä Isän nimestä.

Miten tärkeää se sitten on, minkä nimen valitsemme? Kyseinen jakso opettaa: *Ensimmäinen Lähde ja Universumikeskus ei ole koskaan tehnyt itseään tunnetuksi nimensä ilmoittamalla, vaan hän on ilmoittanut vain, minkä luontoinen hän on* [22:4]. Jakson laatija käyttää siinä itse monia nimiä ja kertoo monista nimistä, joilla Isästä puhutaan eri puolilla universumia. Laatija tekee selväksi, ettei tämän asian kohdalla ole mitään teologista oikeaoppisuutta, jonka voisi pakottaa muille. Yksilöillä on vapaus valita itsensä kannalta sopiva nimi. *Sillä, mikä nimi hänelle on annettu, on vain vähän merkitystä; merkitystä on sillä, että teidän tulisi tuntea hänet ja toivoa olevanne hänen kaltaisensa.* [23:3].

Miksi nimeä **Isä** käytetään niin usein? *Jos uskomme olevamme tämän Luojan lapsia, on vain luonnollista, että päädyimme kutsumaan häntä Isäksi* [22:4]. *Maailmoissa, joissa joku Paratiisin-Pojista on elänyt lahjoittautumista merkinneen elämänvaiheen, Jumala tunnetaan yleisesti jollakin nimellä, joka kertoo henkilökohtaisesta subteesta, hellästä kiintymyksestä ja isällisestä omistautumisesta... Ne, jotka tuntevat Jumalan Paratiisin-Poikien lahjoittautumisiin sisältyvien ilmoitusten perusteella, turvautuvat vihdoinkin luotu—Luoja -assosiaation liikkuvan subteen tunteisiin vetoavaan voimaan ja käyttävät Jumalasta ilmaisuna ”Isä meidän”* [23:2].

Miten meidän on määrä valita Jumalalle antamamme nimi? Ensiksi on välttämätöntä **löytää** Jumala. Valitsemamme nimi riippuu *suuresta määrin siitä, mikä käsitys luodulla on Luoja* [22:4]. *Nimivalintamme lähtee siitä, että tunnemme olevamme henkilökohtaisessa subteessa Ensimmäiseen Lähteeseen ja Keskukseseen* [22:4]. *Sitten kun*

teistä on tullut peruuttamattomasti ja aidosti jumalatietoisia, kun olette todellakin löytäneet majesteettisen Luojan ja kun olette alkaneet kokea sisimmässänne asuvan jumalallisen valvojan läsnäolon tajuamista, silloin te ... löydätte sellaisen nimen Universaalille Isälle, joka käsityksiänne heijastaen tuo julki ymmärryksenne Ensimmäisestä Suuresta Lähteestä ja Keskkuksesta [23:0].

Vaikeuksien vahvistava vaikutus

On mahdollista vetää itsensä solmuun Jumalan isyyteen nykyään liitettyjen asioiden vuoksi. Perheen vihollisen mieleen on niiden ongelmien oveluus, jotka Jeesuksen seuraajien on kohdattava hyökkäyksissä Jumalan isyyttä vastaan. Tarjolla on monia hyviä ideoita siitä, miten hoitaa tilanne, mutta jokainen niistä sisältää omat rajoituksensa. Olemme kuitenkin oppimassa, miten vahvistua vaikeuksien edessä [291:3], jotka *Kaikkein Korkeimpien lapsia* vain kannustavat [556:7]. Jeesus sanoi Fortunelle: "...bankaluus vain elähdyttää sinua, pettymys kannustaa sinua eteenpäin, vaikeudet ovat sinulle vain haaste ja esteet ovat sinulle vain virkistykseksi. Nouse, nuori mies!" [1438:1].

Ensimmäinen vaikeus. On houkuttelevaa vaalia Jumalan isyyttä yksinkertaisesti vain ilmoitettuna tosiasiana, **opinkappaleena**. Ilmoituksen nojallahan me vain Jumalan isyydestä tiedämme; kokemus ei sitä voi täysin todistaa (28:7). Lojaalisuus ilmoitusta kohtaan, vaikka se olisi mystinenkin ja vaikkei se näyttäisi pitävään välittömistä sosiaalisista ja poliittisista vaatimuksista, on hyve; mutta dogmaattisten opettajien kohdalla lojaalisuus madaltuu polemiikiksi ja vieraantumiseksi laajemmasta kulttuurikeskustelusta.

Se, että kokee itsensä pojaksi, on ainoa kokemus, joka tekee isyydestä epäilyksettömän [1126:1]. Ellemme ole vielä kohdanneet evankeliumia elävänä totuutena, hallusamme on vain opinkappale. Opinkappaleeseen pitäytyminen kuitenkin uhraa elävän totuuden joustavuuden. Tulokset julistaminen ei voi olla mielijohtoista, vaan sen tulee olla sitä, mitä Isänsä tunteva ja hänestä iloitseva sielu tuo julki. Persoonallisuus, joka vähän väliä asettuu palvomaan, löytää Jumalan joka päivä häkellyttävän uutena. *Jeesus käytti sanaa "Jumala" [Elohim] kuvastamaan Jumaluuden ideaa ja sanaa "Isä" kuvastamaan Jumalan tuntemisen kokemusta* [1856:5]. Lukemalla vuorotellen Luoja-Pojan ihanan yksinkertaisia opetuksia ja Jumalallisen Neuvonantajan hyödyllisen mutkikkaita opetuksia (65:3 – 66:4) palvotamme syvenee. **Palvonnasta ei aito palveleminen suju ja evankelioiminen on pelkkää hälyä**. Mahdollistakoon antaumuksemme jumalallisen motivoituneita ajatuksia ja hyvyyden tekoja kohtaan meidän puhua kauniilla tavalla totuutta paljastavia sanoja.

Toinen vaikeus. Jeesuksen opetuksiin enemmän tai vähemmän epäystävällisesti suhtautuvassa ympäristössä yksi tapa reagoida on ryhtyä sotaisaksi. Jeesus oli aika ajoin sotaisa; sanoihan hän muun muassa: "...kun

jääräpäinen epäuskoinen käy kimppuunne, älkää epäröikö asettua kiivaasti puolustamaan totuutta, joka on teidät pelastanut ja pyhittänyt" [1932:1]. Huomaa kuitenkin, että tämä kehoitus koskee vain reagoitua **henkilökohtaiseen hyökkäykseen**. Ellei käsillä ole hyökkäys, noudatettava soveltuva opetus on hänen kehoituksensa: älä "kiistele niiden sielujen kanssa, jotka tahtoivat voittaa valtakunnan puolelle" [1956:0]. Olkaamme viisaita kuin käärmeet ja vaarattomia kuin kyyhkyset.

Kolmas vaikeus. Monissa tilanteissa on neuvokasta puhua mieluummin **Jumalasta** tai **Luojusta** kuin **Isästä**. Monitahoisen evankeliumin välittämiseen on niin monia tapoja, ettei meidän tarvitse pitää itsepäisesti kiinni sanastosta, joka saattaa karkottaa potentiaalisen kuulijamme. Kulkiessani ovelta ovelle tapanani oli sanoa yksinkertaisesti: "Olen naapurisi Jeff ja rohkaisen sinua uskossasi siihen, että olet Jumalan tytär (tai Jumalan poika)." Kun motiivina rakkauden ja viisauden sijasta on pelko ja nolous, voimme kuitenkin mennä siihen äärimmäisyyteen, että jätämme "Isä" -sanan kokonaan pois käytöstä. Sosiaalinen hyväksyntä saavutetaan silloin Jumalan persoonallisuus uhraamalla. Kysy **uskoa** luottaa siihen, että toisen ihmisen syvimässä sisimmässä on jokin, **joka haluaa kuulla** ilmoituksellisen käsityksen Jumalasta. Ajoittain tunnen yhä haasteeksi sen, että koen evankeliumista kertoessani sen olevan hyvän sanoman sisältävä lahja, mieluummin kuin ei-tervetullut viesti, jonka henkilö ottaa vastaan todennäköisemmin ei uutena eikä hyvänä sanomana. Vain jatkuva ja toistuva yhteydenpito Isään ja Poikaan pitää yllä Jumalan isyyttä niin, että se on **meille** uusi, hyvä sanoma.

Neljäs vaikeus. Mahdollisena strategianamme voi olla lisäksi se, että **osana maailmalle suuntaamaamme johtosanomaa** tuomme esille jotakin Jumalan äitiydestä. Tämän lähestymistavan puolesta puhuu moni seikka, mutta siihen sisältyy se vaara, että toistetaan niiden varhaiskristillisten opettajien tekemä virhe, jotka uhrasivat Mestarin evankeliumin yksinkertaisuuden. Viimeaikainen kristillinen jumalatarologia on vahvistanut monijumalaisen uuspakanuuden henkiinheräämistä. Islam sen sijaan on menestynyt käännetytyösään siksi, että sen yksijumalainen viesti on niin selkeä, että suuret joukot ihmisiä, koulutettuja ja kouluttamattomia, voivat sen vaivatta ymmärtää. Päätelmäni on, että kolminaisuusopin mukainen selvittely on luultavasti paikallaan etupäässä vain niiden kohdalla, jotka jo ovat hyväksyneet Jeesuksen opetuksia. Opettaessani tilanteissa, joissa aavistan ilmenevän feminististä varuillaanoloa, oma ratkaisuni on puhua "Jumalan äidillisestä rakkaudesta" tai vakuuttaa, että "koemme Jumalassa sekä äidillistä että isällistä rakkautta". Paljon siitä, mitä on tarpeen sanoa, sisältyy julki lausumattomasti seuraavaan ketjuun: Jumala on. Jumala on meissä. Me olemme Jumalassa (196:10).

On viisasta pitää arvossa aikamme johtavien teolo-

gien ajattelua, jotka sanovat, että Jumalan kutsuminen ”Isäksi” on **metaforan**, kielikuvan, käyttämistä. Metafora on arkikokemuksestamme peräisin oleva sana, jota käytetään ilmaisemaan jotakin muuta — tässä tapauksessa jotakin, jonka mysteeri on ihmisymmärryksen tavoittamattomissa. Koska väitteen mukaan se, että Jumalasta puhutaan isänä, on varsin suuressa määrin hyödyttänyt traditionaalisen isävaltaisuuden mukaisia käsityksiä, meidän on tarpeen täydentää tätä metaforaa käyttämällä toisenlaisia metaforia, sellaisia kuin äiti, rakastaja ja ystävä. Lausukaamme tunnustus siitä, että aikamme parhaiten uskonnollisten puheenvuoron käyttäjien taiteellinen kieli tuo toden totta julki hengellistä oivallusta. Miesten ja naisten välinen tasa-arvo on tietenkin oleellinen myöntöväite. *Urantia-kirja* antaa siitä paitsi rajallista tukea tulkinnalle, jonka mukaan puhe Isästä on metaforista. Jeesus sanoi meille: lapsi ”on kokonaan riippuvainen maisesta isästään siinä, millaisiksi hänen ensimmäiset ideansa taivaallisesta Isästä muotoutuvat” [1922:3; vrt. 1769:9]. Totuus on, että lapsen kehittyvä mieli projisoidessaan isäkuvaansa seuraa täsmällisesti Luojan suunnitelmaa. Metaforan tehtävänä on niin sanoakseni nimenomaan ennakoita aikuisena tapahtuvaa ilmoituksen hyväksymistä. *Urantia-kirjassa* on kuitenkin kohtia, jotka kyseenalaistavat metaforateologian. *Jumala ei rakasta niin kuin Isä, vaan isän ä* [41:2]. Yleisesti ottaen, kirja opettaa ihmis-isien olevan luotuja heijastumia ikuisesta esikuvasta, ja [v]arjoja tulisi tulkita todellisen substanssin ehdoin [29:7]. Uudessa testamentissa Paavali kirjoittaa Isästä ”josta kaikki, millä isä on, taivaissa ja maan päällä, saa nimensä” (Ef. 3:14, vanha suomennos). Toisin sanoen, kunhan todella alamme tuntea Jumalaa, opimme Jumalalta, mitä itse asiassa vanhempana oleminen merkitsee.

Viides vaikeus. Vastaamme mahdollisesti tähän ongelmaan jättämällä *Urantia-kirjan* huoleksi saada viesti perille; kirjahan sanoo kaiken niin paljon paremmin, ja saatamme ajatella, ettei meidän tarvitse kuin saada ihmiset lukemaan sitä. *Urantia-kirjalla* on merkittävä rooli evankeliumiliikkeen uudistamisessa. Maailmassa on kuitenkin nykyään lukematon joukko ihmisiä, jotka eivät kirjaa lue, mutta tarvitsevat silti totuutta, joka pelastaa sielun: *mitä nyt eniten kaivataan, on Jeesus. Maailman tarvitsee nähdä Jeesus taas elävänä maan päällä niiden hengestä syntyneiden kuolevaisten kokemuksessa, jotka tuovat Mestarin vaikuttavalla tavalla kaikkien ihmisten tietoon* [2084:1]. Jos hoivamme koostuu suuressa määrin siitä, että annamme kirjan kertoa sanomaansa, silloin oma elämämme tuskin tuo esille niitä houkuttelevia ominaisuuksia, jotka johdattavat muita sammuttamaan janonsa vedellä, jota väitämme tarjoavamme.

Kuudes vaikeus. Joku saattaa ehdottaa, ettei asiasta tehdä mitään numeroa, koska jo pelkästään sen käsitteleminen sisältää ansan. Toden totta on niin, että monen asian kohdalla on parasta menetellä niin, ettei tee siitä mitään numeroa. Jos mainitset Isän ja joku kysyy, ”Entä Jumala Äiti?”, voit naurahda ja sanoa: ”Sitäkin!”

Monet ihmiset ovat lisäksi kehittäneet niin luonnollisen ja spontaanin tavan puhua Jumalasta, että kysymyksen nostaminen saattaisi vain vahingoittaa heidän opetustaan. Heidän ihanan spontaani esitystapansa saattaisi alkaa nolostuttaa tai epäilyttää heitä ja niin heidän tehokkuutensa vähenisi. Jeesushan ei itse asiassa koskaan esittänyt teologista selvitystä Jumalan Isyydestä, mitä järkeä siis on meidän tehdä siitä kysymys? Mitä maailma odottaa kuulevansa, on loppujen lopuksi evankeliumi, ei suinkaan väitellyä Jumalan isyydestä.

Toisaalta tiedostamme, mikä epäjohdonmukaisuus sisältyy sellaiseen, että nostamme jonkin kaiken yläpuolelle, mutta kieltäydymme analysoimista sitä. (929:3). Viidennellä aikakautisella ilmoituksella on sitä paitsi paljon sanottavaa Jumalan isyydestä, ja nyt kun kulttuurin piirissä on tästä asiasta virinnyt kriisi, meidän tulisi kyetä tuomaan siihen oma rakentava antimme. Jeesus kävi huolellisesti läpi omaan palvelutehtäväänsä liittyvät avainongelmat, ja me voimme tehdä samoin, kunhan Mestarin tavoin vältämme ylianalysointia ja alistamme älylliset harrastukemme uskonnollisille tarkoituksiperillemme.

Seuraavaksi esitän keräämäni näkökohdat käsitteestä Jumala isänä. Kuta enemmän saamme niistä hengellistä ymmärrystä, sitä aidommaksi käy oma esityksemme siitä riippumatta, mitä nimeä mahdollisesti käytämme. *Jumala — Universaalinen Isä — on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuus* [5:9]. Jumalan isäksikäsitteeseen sisältyy Jumalan yhtenäisyys ja persoonallisuus, Jumalan rakkaus ja armeliaisuus, ystävyys Jumalan kanssa, kykymme kokea sisimmässämme oleva Jumala. Isäkäsite antaa ymmärtää, että Jumala on universaalisen perheen pää, että hän on absoluuttista tahtoa. Jos pelkästään tottelemme häntä niin kuin palvelija tottelee kuningasta, joka säätää kansan lait, menetämme yksilökohtaisen ja henkilökohtaisen kokemuksen siitä, että pyhittää tahtonsa hänen tahtonsa tekemiseen, mikä tuo mukanaan ilon siitä, että suhteutuu häneen isänä. (1588:4–1589:1; 1675:3; 1677:1) . Sitä paitsi Jeesus esitti näkemyksensä, että ”*Koska Buddha ei kyennyt näkemään Jumalaa henkenä ja Isänä, hän ei kyennyt opetuksessaan antamaan sitä moraalista energiaa ja sitä hengellistä käyttövoimaa, jota uskonnossa täytyy olla, jos sen on määrä muuttaa rotua ja ylevöittää kansakuntaa*” [1467:2]. Isäkäsiteeseen sisältyy valtasuuruuden sivumerkityksiä, jotka tulevat esille huomautuksessa siitä miltei holhoavasta suhteesta, joka järjestelmänhallitsijoilla on alaisiinsa (393:5); Isä voi ... *milloin tahansa puuttua isällisellä kädellä kosmisten tapahtumien virtaan* [1305:1]. Isällinen rakkaus kutsuu meitä täydellisyyteen, kurittaa meitä omaksi hyväksemme, antaa meille vakuutuksen ikuisesta poikaudestamme ja on sisimmässämme toimiakseen kehittyvän sielumme toisena vanhempana. Meidät on luotu niin, että tunnemme sellaista luontaista kiintymystä Isää kohtaan, joka *takaa ... ymmärtäväisen ja rakastavan subteen* [1585:2]. Itse kunkin kohdalla muuan isä on vastuussa olemassaolostamme, turvallisuudestamme ja mielihyvästämme, opetuksesta ja koulutuksesta,

kurituksestamme ja hillitsemisestämme, kumppanuudesta ja lojaalisuudesta, rakkaudesta ja armosta sekä tulevaisuuden turvastamme. Unversumiperheessämme tulemme normaalisti tuntemaan seitsemän isää: ihmisä, planetaarinen Aatami, Järjestelmänhallitsija, Konstellaation-Isä, Luoja-Poika, Päivien Muinaiset ja Universaalinen Isä (587:4-11).

Vaikkei Kolminaisuus olekaan ihmisten pariavioliiton esikuva (369:1), antaa Kolminaisuus silti mallin yhteenliittymästä, jossa sen pää suhtautuu tasavertaisesti muihin jäseniin. Käsillä olevan keskustelun kannalta tärkeintä on huomata, että kun Melkisedek opetti Isä-käsitettä osaksi valmistellakseen tietä Lahjoittautuvalle Pojalle, niin Jeesus opetti sitä osaksi valmistellakseen tietä ilmoitukselle Jumalan äitiydestä. Ihmiskokemuksessa Jumala on yksi. Emme voi yksilöidä jumalallisesti isällistä rakkautta erillään tai erottuvana jumalallisesti äidillisestä rakkaudesta. Aikana, jolloin ideologinen polemiikki sekoittuu vilpittömään sielulliseen ponnisteluun tietää Jumalan äitiys, meille on annettu ilmoitus Ikuisesta Äiti-Pojasta, Äärettömän Hengen tyttären perheestä ja äidillisestä Korkeimmasta Olenosta.

Jos ihmismielemme ei kykene ratkaisemaan näitä vaikeuksia, uskon täyttämä sielu voi silti erinomaisesti. Emme päädy yhdenmukaisiin ratkaisuihin, mutta Totuuden Henki harmonisoi parhaat ponnistuksemme aivan kuten Mestari teki kahdentoista apostolin kohdalla.

Jumalan isyyden selostaminen julkisuudessa

Olen julistaessani ja opettaessani havainnut, että monet ryhmät arvostavat seuraavia selvennyksiä:

Mitä ensimmäisen vuosisadan Palestiinassa eläneille juutalaisille voi merkitä se, että Jumalaa sanottiin Isäksemme? Sanan merkitys selviää vastakohta-asetelmasta. Juutalaiset tunsivat Jumalan jo taivaitten ja maan Luoja ja historian Herrana. He pitivät Jumalaa kuninkaana, jolla oli kauhistava voima, ja tuomarina, jolla oli korkein valta. Jeesus toi heille vieläkin suuremman totuuden. Käsitys Jumalasta Isänä on kontrastina käsitykselle Jumalasta kuninkaana. Kontrastin tarkoituksena ei ole kiistää Jumalan valtasuuruutta, vaan korostaa Luoja-isän ja luotu-lapsen välistä läheistä ja rakastavaa suhdetta. Lahjaksi annetusta hengestä, valtakunnasta sisimmässämme, johtuen meillä voi olla uskon kokemus intiimistä henkilökohtaisesta yhteydenpidosta hänen kanssaan.

Tuo historiaa koskeva huomautus viestittää, että on harhaan johtavaa tulkita Jeesuksen Isää koskeva ilmoitus ikään kuin se olisi tarkoitettu soveltumaan käynnissä oleviin keskusteluihin Jumalan äitiydestä. Jeesuksen Jumalaa koskeva toteamus ei ollut ristiriidassa Jumalan äitiyden kanssa. Jeesus toden totta valmisteli meitä tiedostamaan, että koemme Jumalassa äidillistä rakkautta yhtä hyvin kuin isällistäkin rakkautta. Hän vertasi taivaan valtakuntaa naiseen, joka etsi kadottamaansa

lanttia, ja hän vertasi itseään kanaemoon, joka koettaa kerätä poikansa siipiensä suojaan. Jumalan osoittaman kaitsevan rakkauden kaiken kattava laupeus on hellyttävällä tavalla läsnä Jeesuksen hoivassa. Meidän on tarpeen kääntyä Jumalan puoleen saadaksemme päivittäin vähimmäistarpeemme jumalallisesti isällistä ja jumalallisesti äidillistä rakkautta. Niille, jotka nyt etsivät laajempaa ilmoitusta Jumalan äitiydestä, Jeesus sanoo: ”Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan” [1619:1]. Jeesus ei pannut ihmisiä hokemaan opinkappaleita. Hän ei pakottanut ketään omaksumaan mitään erityistä nimeä. Mutta hän paljasti Jumalan persoonallisuuden ja olemuksen. Pitkälle edennyt kolminaisuusteologia voi selvittää näitä asioita edelleen, mutta Jeesus kutsuu meitä alkamaan siitä, että suhteudumme Jumalaan isänämme, ja itse asiassa on varsin merkittävää, että hän niin teki. Hän olisi voinut tulla luoksemme sanoen: ”Jumala on isäni ja hän on teidän isoisänne.” Tosiasiansa hän kuitenkin kutsui meidät mukaan siihen kokemukseen, joka hänellä itsellään oli Jumalasta.

Kutsu

Voimme ehkä tuntea, että on monta muutakin syytä siihen, miksi kokonainen vuosi omistetaan opetusten levittämiseen rukoilun, valmentautumisen ja henkilökohtaisen palvelemisen keinoin. Kutsumme sinua olemaan mukana hengessä tai henkilökohtaisesti 29.4.—2.5. IUA:n konferenssissa Nashvillissä, kun kokoonnumme oppimaan toinen toisiltamme ja etsimään yhdessä, mitä Totuuden Henki saattaakaan olla meitä varten varannut.

Lopuksi vielä kaksi ajatusta. Ensiksi, vaikka tunnustammekin käsityksen Jumalasta isänä korkeimmaksi ihmisen jumalakäsitykseksi (1260:3; 2097:3) ja vaikka päättäisimmekin käyttää sanaa ”Isä” käsityksemme ilmauksena, on hyvä omata useampiakin sanoja, joita käyttää Jumalasta. *Terminologian niukkuus yhdessä ikivanhan nimistön sentimentaalisen säilyttämisen kanssa johtaa usein siihen, että uskonnollisten käsitteiden kehittymisen todellinen merkitys jää ymmärtämättä* [1040:5].

Viimein, muistakaa, että ilmaisussa ”Isä meidän” sana ”meidän” on yhtä tärkeä kuin on sana ”Isä”. Sana ”meidän” osoittaa kahteen suuntaan. Muuan Luoja-Poika, joka suhtautui Ensimmäiseen Lähteeseen ja Keskkukseen isänä, kutsuu meitä mukaan omaan ihanaan jumalasuhteeseensa. Näin ollen vanhempi veljemme Jeesus aloitti tämän totuuden suuren ilmoittamisen, ja me olemme yhtä hänen kanssaan siinä määrin kuin todellakin kerromme muille tämän alati laajenevan ilmoituksen Jumaluudesta ja jumalallisuudesta. Toisekseen, meidän tulee aina pitää Isää myös tuon toisen henkilön Isänä. Vasta kun pidämme myös tuota toista rakastavaan perhepiiriin kuuluvana, alkavat vierauden ja kamppailun varjot väistyä. Koittaa rauha. Jeesus lähetti uskovat tutustumaan ihmisiä kokemuk-

seen, henkilösuhteeseen — ei suinkaan sanaan tai edes käsitteeseen.

PERHETAPAHTUMA LOS ANGELESISSA

JAMES WOODWARD
Kalifornia, Yhdysvallat

Muuan erittäin hauska tapahtuma toimi hiljattain virkistävänä virstanpylväänä tiellä kohti kummankin *Urantia-kirja* -järjestön välisten suhteiden tervehtymistä. Tämän jatkuvaa kasvua kuvastaneen tapahtuman alkujuuret johtavat keskeisen tärkeään tapaamiseen, joka pidettiin kuusi kuukautta aikaisemmin. Huhtikuussa 1998 IUA:n johtajat tapasivat Fellowshipin johtajia Chicagossa keskustellakseen avoimesti yhteisistä huolenaiheista. Osanottajien kesken vallitsi odotuksen ilmapiiri, jota hankaloitti se seikka, että he olivat sitoutuneet kukin omaan järjestöfilosofiaansa. Heitä kannusti kuitenkin myös päättäväisyys saada inhimillisen yhteistoiminnan yhdyssiteet taas toimiviksi kummankin ryhmän välillä. Varsinaisessa kokouksessa esitettiin järjestöjen näkemyksiä ja niiden rakennetta valottavia puheenvuoroja, joissa keskeiseksi asiaksi nousivat suuret näkemuserot siitä, mitä pitäisi tehdä. Muuan Fellowshipin puheenvuoron käyttäjä kuitenkin tarjosi varsinaisen yhteisten ponnistusten koetinkiven, ja sai osakseen välitöntä myötämielisyyttä. Sara Blackstock, reipas mummi, esikoulun opettaja ja hallintovirkailija, puhui vetämästään perhe-elämäkomitea -projektista. Viidennen ilmoituksen koko maailman tietoon saattamiseen omistautuneiden, kilpailevien järjestöjen terävä pää ei keksinyt mitään vastaansanottavaa, kun Saara luki tehtävänkuvauksensa:

Jeesus sanoi: *"Jonkin toisen aikakauden ihmiset ymmärtävät valtakunnan evankeliumin paremmin, kun se esitetään käyttäen sanoja, jotka kertovat perheenjäsenten välisistä suhteista — kun ihminen ymmärtää uskonnon opetuksiksi Jumalan isyydestä ja ihmisen veljeydestä; siitä, että ihminen on Jumalan poika."* [1603:5]

Koska olemme "jonkin toisen aikakauden ihmisiä", otamme vastaan Jeesuksen haasteen esittää evankeliumi "käyttäen sanoja, jotka kertovat perheenjäsenten välisistä suhteista", ja niin tehdäksemme meidän tulee ryhtyä "perhe"-ihanteen voimistamiseen, perheiden hengellisen kulttuurin edistämiseen sekä vahvistamaan vanhempien kykyä paljastaa Jumalan rakkaus lapsiaan kohtaan, ja tapahtukoon se lähdeaineistoa keräämällä, tarjoamalla perhekeskeisiä ohjelmia ja kaikilla tasoilla palveluja, jotka on suunnattu PERHEILLE.

Chicagon kokous johti yksilöiden välisiin uusiin suhteisiin ja täyttää totta tarkoittavaan sitoutumiseen käsitellä järjestöjen välisiä erimielisyyksiä rehelliseen ratkaisuun pyrkien. Se näytti niin ikään virallisesti viherää valoa monille alueille, joilla yhteistyö ja myöntei-

nen vuorovaikutus ovat mahdollisia. Tämän uuden toimintalinjan ensimmäisiä hedelmiä oli se, että suuri joukko Fellowshipin jäseniä osallistui Glen Ivyssa pidettyyn vuoden 1998 USUA-konferenssiin. Aito keskinäisen kunnioituksen ilmapiiri, johon liittyi yhtäläisten uskonnollisten ihanteiden mukainen palvonta, antoivat uskottavuutta konferenssin aiheelle "Hengellinen yhtenäisyys".

Ensimmäinen Fellowshipin ja IUA:n yhteishankkeenaan toteuttama projekti sattui lokakuulle 1998, ja se kehkeytyi siitä lämpimästä tuesta, jota perhe-elämäkomitealle Chicagossa osoitettiin. The First Society of Los Angeles (Fellowshipin paikallisseurat, FSLA) kutsui Robert Burnsien johtamana Sara Blackstockin järjestämään perhetapahtumaa etelä-Kaliforniaan. Robert otti sen jälkeen yhteyttä Sioux Harvey'iin, IUA:n paikallisyhdistyksen Southwest Urantia Readers' Familyn (SURF) jäsenen. SURF kutsuttiin tapahtuman yhteisjärjestäjäksi, ja saman kutsun sai myös School of Meanings and Values (Merkitysten ja arvojen koulu). Kuukaudet kuuluivat suunnittelu- ja valmistelutehtävissä, joihin kuului myös SURF:n antelias tarjous lahjoittaa Saralle lentolippu. FSLA maksoi kokoustan vuokran, ja kaikkien kolmen ryhmän vapaaehtoiset työskentelivät valloittavassa yhteisen mukanaolon hengessä.

Auringossa kylpevä syyspäivä tervehti niitä yli viitäkymmentä osanottajaa, nuoria ja iäkkäämpiä, jotka saapuivat paikalle mukanaan kuormakaupalla herkullisia ruokia, juomia, jälkiruokia ja "hupikamaa". Robert lausui kokoontumisen ajatukseksaan avajaissanat ja esitteli sen jälkeen pääpuhujan, jonka aiheena oli "Perhesuhteet kehdestä ikuisuuteen". Saran kutsumukseen liittämä tunnelataus ja ymmärrys kävivät ilmeisiksi heti kun hän alkoi puhua hoivaamastaan pikkuväestä. Hän käyttää kokemustaan valaakseen kuulijakuntaansa samaa innostusta hengellisen kulttuurin perhekäsitettä kohtaan, jota hän itse tuntee. Kävi taas niin, että järjestölliseltä taustaltaan eroava ryhmä huomasi olevansa yhtä mieltä Saran vetoamuksesta yhtenäiseksi strategiaksi seminaarien, työryhmien, stipendien ja muiden asian arvoa vastaavien keinojen kehittämiseksi *Urantia-kirjan* sisältämien perheihanteiden edistämiseksi. Sara Blackstockin akateeminen tieto yhdistyneenä anteliaaseen sydämeen ja ilmoituksellisen viisauden tuntemukseen ovat kunnioitettava voimavara — hän tarjoaa yhteisöllemme sen tarmon, joka tarvitaan perhekeskeisten ohjelmien suunnittelemiseen ja toteuttamiseen. Teemme viisaasti, jos tartumme tähän tilaisuuteen katalysoida totuus arvokkaaksi palveluksi itsellemme ja

seuraaville urantialaispolville.

Saran sanoin: ”Perhe näyttää kaikista aloista olevan se, joka kärsii eniten siitä ETTEI toimita yhdessä. Olisi perin valitettavaa, jos perheiden sisältä ja perheiden väliltä sukupolvien saatossa puuttuisi yhtenäisyyttä yksinkertaisesti vain siksi, ettemme kyenneet löytämään tapoja toimia yhdessä. Jos tuhannet lukijat näkisivät kummankin järjestön kykeneväksi ottamaan perheasian omakseen, se lisäisi meissä kaikissa, jotka olemme omistautuneet tekemään ilmoituksen totuuksista todellisuutta, tunnetta ’perheeseen’ kuulumisesta.”

Näin innostavan puheen ja lapsikeskustelun jälkeen oli aika panna leikiksi. Muuan näiden perhetapahtumien tärkeä puoli on suloinen, sielua stimuloiva luova virkistäytyminen. SURF:n puheenjohtaja Jane Ploetz opasti meitä ilmaisuvoimaiseen julisteiden tekemiseen. Muodostui ryhmiä, jotka muotoilivat ja loivat collage-toita; niiden innoittajana olivat lastenkirjasta poimitut ihmisen emootioita kuvaavat kiinalaiset ideogrammit. Kukin tiimi valitsi jonkin symbolin vastaavine mieliala-attribuutteineen ja kuvitti kyseisen kirjasta otetun lainauksen. Sara huolehti siitä että ympärillä pomppi koko tämän harjoituksen ajan ilmapalloja, varmistaen näin, ettei kukaan käynyt liian vakavaksi. Valmiit teokset olivat peräti taiteellisia ja heijastivat laaja-alaisesti sisäistä viisautta.

Uskollinen ystävämme Dorothy Elder oli mukana tapahtuman ohjelmavastaavana, ja hän puhui seuraavana. Luotettavine havaintomateriaaleineen hän muistutti tapahtumaa siitä, miten ihmisperheiden tulisi heijastaa jumalallista malliaan. Kuten käy aina, niin kävi nytkin, että hänen ystävällinen olemuksensa ja lempeän vakuuttava puhetapansa pitivät otteessaan varsin vastaanottavaista kuulijakuntaa. Dorothy'n jälkeen seurasi toinen hauskanpitojakso. Tällä kertaa kuulijakunnasta tulikin näyttelijöitä, kun vapaaehtoiset ryhtyivät esittämään roolinäytelmiä. Useat tiimit vetäytyivät Marilyn Alexanderin johdolla vähäksi aikaa harjoittelemaan. Ryhmät esittivät sitten lyhyitä näytelmiä, joissa roolit olivat vaihtuneet, ja joissa tuotiin esille perheen arvo päätöksenteossa, lastenhuoltoasioissa, sisarusten välisissä suhteissa ja muissa nykyajan tilanteissa. Aikuiset näyttelivät lapsia ja lapset aikuisia uskonnollisella oival-

luksella ongelmia ratkoen. Näyttelijöillä oli hauskaa, ja kaikki arvostivat näytöstä, joka oli yhtä aikaa sekä vakava että humoristinen. Musiikkiviihde kuului myös juhlaohjelmaan alkuperäisine ja inspiratorisine sävelmiineen, joita esittivät Larry Neff, Jane Ploetz ja tämän kirjoittaja.

Lounasherkuttelua seurasi asiapitoinen John Ploetzin puhe. Hän tarjosi mielenkiintoisen näkemyksen valottaessaan kysymystä jumaluusvanhempiemme keskenään vaihdettavissa olevista ja toisiaan täydentävistä toiminnoista. Oli kiintoisa vaihdos pohtia kuvaa Isästä pehmeänä ja huolehtivaisena ja Äidistä lujana ohjeistajana.

Viimeisenä aktiviteettina oli toinen ”kädet mukaan”-luovuusharjoittelu, tällä kertaa T-paidoin. Malleiksi pantiin kiertämään näytteitä historiallisista sukuvakunoista ja ohjeena oli suunnitella omaperäisiä tunnuk- sia, joissa yhdistyisi ja tulisi esille ainutlaatuinen näkemys itse kunkin omasta suvusta. Käytettävissä oli tekstiilitusseja niin, että jokainen saattoi tehdä värikkään ja hengellistyneen perhetunnuksen kotiin viemisiksi. Tulokset olivat oivaltavia, kauniita ja ilmaisuvoimaisia, ja tähän projektiin suunnattu energia sai huoneen surisemaan innostuksesta.

Tapahtuma oli näyteikkuna siihen kaikkeen hyvään, jota *Urantia-kirjan* lukijoissa piilee, ja kukaties se toimii inspiroivana piirustuksena niille, jotka ovat valmiita astumaan sen toisenkin vapaaehtoisen palvelun virstan. Se vahvisti oikeaksi käsityksen, että persoonallisuudet, jotka vakavissaan haluavat edetä hyvyyden polullaan, huomaavat mahdolliseksi nousta omien pyyteitten yläpuolelle. Motivoituneet ryhmät kaikkialla voisivat etsiä keinoja edistää monenkeskistä osallistumista myönteisiin hankkeisiin, ja perhenäkökulma on yksi lupaavimmista. On ihanaa ajatella sellaisen liikkeen tulevaisuutta, joka on yhdistynyt hengellisissä ponnistuksissaan luoda yhteyksiä ulkopuoliseen maailmaan.

Juuri tämä Jumalan yksilöä kohtaan osoittama rakkaus saa aikaan kaikista yksilöistä koostuvan jumalallisen perheen, Paratiisin-Isän vapaatahtoisien lasten universaalisen veljeskunnan.[138:6]

KOULUTUS JA PERHE

JERRY PRENTICE
Missouri, Yhdysvallat

Olen toiminut viimeiset viisitoista vuotta — suureksi hämmästykseni — opetuksen parissa. Olen kehitellyt ohjelmia ja oppisuunnitelmia, kouluttanut sitten nuorta polvea yhteiskunnan tuottaviksi jäseniksi. Jotkut oppilaat isoavat tietoa, heillä on oppimisen tarve ja tarpeellinen itsekuri jotakin

oppiakseen, ja heidän omakohtainen arvomaailmansa tukee opitun menestyksellistä soveltamista. Paljon on silti myös niitä, jotka tulevat julkisista kouluista ja jotka ovat vieraantuneet perheestään, ja heillä ei mainittuja ominaisuuksia ole juuri ollenkaan. Miksi? Onko vika julkisessa koulujärjestelmässä vai perheessä? Vastaan

kumpaankin kysymykseen myöntävästi. Mutta koska toinen on toisen kannalta välttämätön, on mahdotonta sanoa, missä ongelman juuri on. Kärssiikö koulutus perheinstituution murenemisestä? Kärssi. Johtuuko perheen mureneminen ainakin osittain koulutusjärjestelmämme epäonnistumisista? Epäilemättä. Siitä riippumatta, missä vika piilee, koulutus on se, mistä pitää aloittaa, jos yhteiskuntana ryhdymme kysymystä ratkomaan. Koulutuksen keskeiseksi tavoitteeksi on saatava uudelleen koko persoonan kehittyminen — *Luja valtio perustuu kulttuuriin, sitä hallitsevat ihanteet ja sen vaikuttimena on palvelumieli. Opetuksen tarkoituksena pitäisi olla taitojen hankkiminen, viisauden tavoittelu, itsejeden toteuttaminen ja hengellisten arvojen saavuttaminen* [806:1] — ja sanotun perustana tulee olla asianmukainen ja terve perhe-elämä.

Koulutus:

Miksi opetuksen pitää olla niin steriiliä? Miksei siihen voisi sisältyä moraalisten ja jopa hengellisten arvojen kehittämistä? Mihin katosi ihan vain itsensä vuoksi harrastettu tietäminen? Miksei enää opita, miten ja miksi jokin toimii — ei pelkästään kirjoista lukemalla, vaan puuhaamalla laitteiden kanssa? Milloin ”mitattavat tulokset” syrjäyttivät **ymmärtämisen**? Ovatko lapsemme niin hauraita, että heidän itsearvostustaan tulee pönkittää valheellisesti eikä antaa sen kasvaa aidosti saavutettujen menestysten tuloksena? Miten on mahdollista, että lukion suorittaneet eivät osaa lukea, kirjoittaa eivätkä laskea, siitä puhumattakaan, että he osaisivat soveltaa näitä perustaitoja käytännön elämään?

Missä on ongelman alkua ja juuri? Olemme Yhdysvalloissa ryhmittäneet opetuksen tunnin pituisiksi kokonaisuuksiksi ja jakaneet sen erillisiksi ja irrallisiksi asiaryhmiksi. Olemme erottaneet teorian käytännön elämästä. Olemme tehneet oppimisesta arvosanojen tavoittelua sen sijaan, että sillä tavoiteltaisiin tietoa ja viisautta. Opetuksen arvo mitataan sen aikaansaamalla vuosituotolla, ei sillä miten se myötävaikuttaa yhteiskunnan edistymiseen ja omakohtaiseen kasvuun. Akateemisen opetuksen maailma vähättelee käytännön taitoja ja tietoa — elämän perustarpeiden lähde — ravintoa, vaateetusta ja asumista. Arvostamme opettajiemme oppiarvoja enemmän kuin heidän käytännön tietojaan ja viisauttaan. Ei siis ihme, että monet nuorisotamme putoavat muodollisen opetuksen kelkasta jo ennen kuin he valmistuvat lukiosta. Opetuksessa on paljon sellaista, joka on välittömässä ristiriidassa nuorison luovan ja dynaamisen ihanteellisuuden kanssa. Suurin virheemme on ennen muuta kuitenkin se, että olemme näin suuressa määrin syrjäyttäneet vanhemmat, perheen ja arvot koulutusprosessista. Aikamme kuluu niin tarkkaan ostaessamme lapsillemme tavaroita ja pannessamme rahaa säästöön heidän yliopisto-opintojaan varten, että laiminlyömme heidän opettamisensa iässä, jolloin he ovat vastaanottavaisia. Uskonnonvapautta puolustaessamme olemme tehneet julkiset kou-

lut uskonnottomiksi ja empiiristä todistusaineistoa ylikorostaessamme olemme tehneet korkeammasta opetuksesta uskonnonvastaista.

Ovatko nämä vakavia ongelmia?

Mikä tabansa sivilisaatio on vaarassa, kun sen nuorisosta kolme neljäsosaa ryhtyy materialistisiin ammatteihin ja omistautuu ulkoisen maailman aistiärsyksiä tavoittelevien toimintojen harrastamiseen. Sivilisaatio on vaarassa, kun nuoriso ei jaksa innostua etiikasta, sosiologiasta, rotuhygieniasta, filosofiasta, taiteista, uskonnosta eikä kosmologiasta [1220:3]. *Sivilisaatio ei pysty juurikaan edistymään, kun jonkin sukupolven nuorison enemmistö suuntaa mielenkiintonsa ja tarmonsaa aistittavan eli ulkoisen maailman materialistisiin pyrintöihin* [1220:2].

Mitä voimme tehdä?

Lapsemme tarvitsevat uusia näköaloja. Heidän on tarpeen oppia ensin tekemään, oppia jokin käytännön taito, elämään vastuullisesti, arvostamaan ja olemaan arvostettu, harkitsemaan. Sen jälkeen on mahdollista oppia abstraktit käsitteet ja soveltaa niitä. Opetuksen tulisi tehdä jokaisesta tehtävästä — jokapäiväisestä tai syvällisemmästä — helpomman ja mielekkäämmän. Meidän tulee löytää tehokkaampia tapoja kouluttaa lapsiamme. *Hyönteiset syntyvät täysin kouliintuneina ja elämää varten, tosin hyvin kepeä-alaista ja puhtaasti vaistonvaraista olemassaoloa varten, varustettuina. Ihmisvauva on syntyessään täysin kouliintumaton. Ihmisellä on sen vuoksi valta nuoremman polven opetuksellista koulutusta säätelemällä vaikuttaa suuresti sivilisaation kehityksen suuntaan* [909:5]. Tämän toteuttaaksemme myös lastemme opettajien eli heidän opettaja-vanhempiensa ja kouluopettajiensa tulee saada uusia näköaloja. Meidän on tarpeen valistaa vanhempia ja muuttaa opettajien koulutustapoja. Opetuksen, olkoon se maallista tai uskonnollista, tulee alkaa kodista ja perheestä ja jatkaa sitten sekä siellä että koulussa.

Urantia-kirja kertoo naapuriplaneetan opetus- ja perheoloista seuraavaa:

Nämä ihmiset pitävät kotia sivilisaationsa perusinstituutiona. Lapsen odotetaan saavan kotona vanhemmiltaan arvokaimman osan opetuksestaan ja luonteen kouliintumisesta, ja isät omistavat lastenhoidolle lähes yhtä paljon huomiota kuin äiditkin [811:4].

Perheestä ja opetuksesta yleensä:

Entisaikojen ihmisillä ei ollut kovinkaan rikasta sosiaalista sivilisaatiota, mutta mitä heillä oli, sen he siirsivät uskollisesti ja tehokkaasti seuraavalle sukupolvelle. Ja teidän tulisi huomata, että muiden instituutioiden vaikutuksen ollessa äärimmäisen vähäistä useimpien näiden menneisyyden sivilisaatioiden kehitys jatkui keskeytyttäen vain siksi, että koti-instituutio toimi tehokkaasti. Nykyisin ihmisroduilla on rikas sosiaalinen ja sivistyksellinen perintö, joka olisi viisaasti ja tehokkaasti siirrettävä seuraaville sukupolville. Perhe kasvatuksellise-

na instituutiona on säilytettävä [913:3; korostus minun].

Lainatuista tekstikohdista käy selville, että perheen tulee olla se, joka laskee opetuksen perustat. Mutta millä keinoin saamme aikaan muutoksen perheen tasolla? Se kysyy sitkeää ja vähin erin etenevää ponnistusta. Meidän tulee voida kasvattaa suoraan vanhempia, mutta nyt on ryhdyttävä koulumaan lapsiamme, jotka ovat tulevia vanhempia. Tämän suorittaaksemme meidän täytyy uusi opettajapolvi valmentamalla ja parempia opetustapoja laatimalla muuttaa se tapa, jolla lapsemme oppivat. Se täytyy **keskittää** yhdeksi opetusprosessiksi: perheen arvo, tiedon tavoittelu, käytännönläheinen ja vastuuntuntoinen elämä, viisaus ja elämänikäinen — jopa ikuinen — kasvu.

Nyt alkaa henkilökohtainen koulutuksesi, yksilöllinen hengellinen opetuksesi. Alusta loppuun saakka, koko Havonan läpi, opetus on henkilökohtaista ja luonteeltaan kolminaista: älyllistä, hengellistä ja kokemuksellista [343:2].

Viidensadan tuhannen vuoden takaiset Urantian Planeettaprinssin koulut tarjoavat joitakin esimerkkejä siitä, miten tämä keskittäminen kukaties mahdollistuisi opetuksellisissa yhteyksissä. Ne ovat esimerkkejä, jotka näyttävät kestävänsä ajan ja kulttuurin haasteet. Vaikka aika ja teknologia ovatkin tuoneet mukanaan monia muutoksia, oleelliset seikat ovat edelleen samoja.

Oman maailmanne päämajasiirtokunnassa oli jokaiselle ihmisasumukselle varattu runsaasti maata. Vaikka syrjäseutujen beimot edelleen harjoittivat metsästystä ja ravinnon keräilyä, Prinssin koulujen opiskelijat ja opettajat olivat kaikki maanviljelijöitä ja puutarhaviljelijöitä. Ajankäyttö jakaantui suunnilleen tasan seuraavien toimintojen kesken:

1. *Fyysinen työ.* Maan viljeleminen ja sen ohessa kotien rakentaminen ja niiden kaunistaminen.
2. *Sosiaaliset riennot.* Näytelmäesitykset ja kulttuuris-sosiaaliset ryhmätömmöt.
3. *Kasvattava soveltaminen.* Yksilöllinen ohjaus perheyhmien opettamisen ohessa ja erityisen luokkaopetuksen täydentämänä.
4. *Ammatillinen koulutus.* Avioliitto- ja kodinhoitokoulut, taide- ja käsityökoulut sekä opintoryhmät maallisten, kulttuuri- ja uskonnollisten opettajien kouluttamista varten.
5. *Hengellinen kulttuuri.* Opettajien veljesyhteisö, lapsi- ja nuorisoryhmien valistaminen sekä adoptoitujen syntyperäisten lasten kouluttaminen lähetystyöntekijöiksi oman kansansa keskuuteen.

[575:4].

Mikä näistä osasista puuttuu nykyisestä opetusjärjestelmästä? Mikä puuttuu perhe-elämästä? Vertailkaamme omia instituutioitamme ja Prinssin koulua.

Fyysinen työ. Monellako nuoristamme on tilaisuus saada luonnetta kasvattava kokemus aidosta, sitkeästä ja lihaksia kasvattavasta kovasta työstä? Lihaksia toki kasvatetaan koulu-urheilun puitteissa, mutta

urheilu- ja virkistystoiminnat eivät vaatimustensa ja tulostensa puolesta ole samaa kuin kova työ. Heinién nostaminen parsille eläinten talviruoaksi, talon rakentaminen jonkun asumukseksi, puiden kaataminen, halkominen ja kantaminen talon lämmittämiseksi, hiekkasäkkien kasaaminen kaupungin tulvimisen estämiseksi, kaikki ne vaativat sitkeää ponnistusta ja hämmästyttävän paljon taitojen kehittämistä. Tuollainen työ tuo mukanaan myös sellaista tyydytyksen tunnetta ja itsetunnon nousua jollaista ei saavuteta urheilemalla. Kovalla työnteolla minkä tahansa tehtävän parissa — senkin jälkeen kun on väsynyt, kun tuntuu ettei enää jaksa, mutta kun tietää mistä ja miten kuitenkin valjastaa käyttöön nuo lähes rajattomat henkilökohtaiset voimat, sisun ja päättäväisyyden reservit — on itseisarvonsa, joka on paljon enemmän kuin muut mainitsemmani hyödyt. Siinä maatalousympäristössä, jossa itse elän ja opetan, sekä opettajat että työntekijät arvostavat maalaispoikien työetiikkaa, sillä heistä useimmat ovat varttuneet työtä tekemällä.

Sosiaaliset riennot. Sosiaalisia rientoja meillä toki on, mutta niiden tulisi ehkä olla paremmin suunnattuja, tervehenkisempiä. Jossakin lastemme ja teini-ikäistemme kiireisten sosiaalisten rientojen rakosessa — mikäli joudumme heidän autokuskeikseen ja manageerikseen — meidän tulisi muistuttaa, että on myös kulttuuria kehittäviä, näköaloja laajentavia, taiteellisia, palveluhenkisiä toimintoja, jotka edistävät totuutta, kauneutta ja hyvyttä heidän ja muiden — jopa heidän vanhempiansa — elämässä.

Kasvattava soveltaminen. Suurenko osan me lastemme koulussa oppimasta osoitamme hyödylliseksi soveltamalla sitä jokapäiväiseen elämään? Matikka, luonnontieteet, lukeminen ja kirjoittaminen, joita opitaan ensimmäisestä koulupäivästä alkaen, ovat käytännön tietoa. Meidän tulee osoittaa lapsillemme, miten tieto käytetään päivittäisessä elämässä. Saarnaamme opetuksen tärkeyttä. ”Kouluta itsesi, niin saat työpalkan ... joskus.” Aika ensimmäisestä lastentarhapäivästä tuohon joskus avautuvaan elämänuraan on pitkä. Opitut perusasiat tulee jäsentää jokapäiväiseen elämään ja osoittaa siinä hyödyllisiksi. Meidän tulee valottaa oppimisen hyötyjä ja käytännönläheisyyttä alusta alkaen ja läpi koko elämän.

Ammatillinen harjaantuminen. Teini-ikäisemme saattavat osallistua yhdelle kotitalouskurssille tai muutamalle työpajaharjoittelujaksolle siksi, että niistä saa helpon arvosanan. Joissakin perheissä tuollaiset seikat ovat arvostettu osa perhe-elämää, sillä vanhemmat ovat useimmiten liiksi kiinni oman karriäärinsä turvaamisessa ehtiäkseen opettaa kotitaloustöitä tai toimiakseen niissä mallina. Suuriko osa perhe-elämästä omistetaan käytännöllisten tai kulttuuriin liittyvien harrastusten kehittämiseen tai soveltamiseen? Lähetämme lapsemme kouluun, musiikkikunneille, tanssikurssille, ja sitten kun ovat tarpeeksi vanhoja, lähetämme heidät töihin. Luemme heille, luemme heidän kanssaan, laulamme heille, musisoimme heidän kanssaan, tanssimme heidän kanssaan, teemme työtä yhdessä.

sä? Ovatko sekä pojat että tytöt mukana putkikorjauksissa, pihan kunnostuksessa, hevosten ruokkimisessa? Osaavatko he valmistaa oikean aterian — ei vain lämmittää eineksiä mikrouunissa — ja tiskata astiat, siivota keittiön, pestä pyykit? Ovatko he mukana päivittäisessä työssämme kotona ja ammatissamme ja ymmärtävätkö he sitä?

Hengellinen kulttuuri. Monessa kodissa uskonto on jotakin, johon voi liittyä, tai jota tehdään sunnuntaina ... tai lauantaina. Jatkuva hengellinen kasvu on suurimmaltaan outo käsite. Jos puhutaan **omasta** työstämme, sosiaalisesta elämästämme ja vapaa-ajastamme perheen parissa, keskustelemmeko siinä yhteydessä hengellisten arvojen, hyväntekeemisen ja palvelemisen tärkeyttä, ja opetammeko niitä — varsinkaan esimerkiksi lämmekö? Edistämmekö totuutta, kauneutta ja hyvyyttä? Kotona meidän tulee ei vain puhua omistautumisestamme hengelliselle kasvuille — Jumalalle — vaan myös osoittaa sitä. Kouluissamme meidän tulee lopettaa nyt uskonnonvapauden varjolla esiintyvä piittämättömyys Jumalaa kohtaan. Lastemme ja opettajiemme täytyy saada tietää, että uskonnonvapaus ei ole vain vapautta valita, sitoutuuko johonkin teologiseen doktriiniin, vaan myös vapautta kokea ja tuoda julki omaehtoisia hengellisiä arvoja ja keskustella niistä.

Maanviljelystä on kautta ihmiskunnan historian arvostettu tärkeänä kulttuurin ja opetuksen osana. Maanviljely ei ole mitään vanhanaikaista puuhailua. Se on paljon enemmän kuin ”vähäarvoista työtä”. Nykyaikajan edistyneillä viljelijöillä tulee olla paljon laajempi ymmärrys siitä, miten eri laitteet toimivat, kuin monissa muissa ammateissa. Kannattava viljely tulee olemaan jatkuvasti yhä merkittävämpi haaste sivilisaatiolle. Eritoten nyt, maan ja ihmisen välisen suhdeluvun nopeasti laskiessa, maanviljelyopetuksen tulisi olla kaikilla tasoilla toimivien opetuslaitosten ensisijainen kiinnostuksen kohde.

Ja nyt teollisuus täydentää maanviljelyä, minkä seurauksena kaupungistuminen lisääntyy ja maata viljelemättömien kansalaisluokkien ryhmät moninkertaistuvat. Mutta teollisen kauden säilymisestä ei ole toivoa, elleivät sen johtajat tajua, että korkeimpienkin yhteiskunnallisten kehitystulosten on aina rakennettava terveille maatalouspohjalle [769:5].

Maanviljelyä ja puutarhanhoitoa opetetaan myös koko opiskeluaikana niillä laajoilla maatiloilla, joita on jokaisen koulun yhteydessä [812:3].

Maatyö ei ole kirous, vaan pikemminkin suurin siunaus kaikille, jotka sillä keinoin pääsevät nauttimaan kaikkien ihmistoimien joukossa inhimillisimmästä toiminnasta. [751:14].

Urantia-kirja antaa meille opetusta koskevia ihanteita, jotka ovat rinnastettavissa Planeettaprinssin kauan sitten suorittamiin ponnistuksiin. Miten opetusyrityksemme vertautuvat niihin? Luovatko perhe- ja kouluaktiiviteettimme edellytyksiä ryhtyä kyseisenlaisiin toimiin? Onko elämämme järjestynyt niin, että siinä yhdistyvät uskonto, perhe-elämä, opetus ja elämänura sellaisella tavalla, että saamme itse ja lapsemme saavat ne kokemukset, jotka ovat tasapainoisen persoonallisuuden kehittymiselle oleellisen tärkeitä?

Kaiken kasvatuksen tavoitteena tulisi olla elämän verrattomimman tarkoituksen, majesteettisen ja tasapainoisen persoonallisuuden kehittymisen, vaaliminen ja edistäminen [2086:3].

Evolutionaarinen ihminen ei luonnostaan pidä kovaa työnteokoja herkkuna. Jotta hän elämän kokemuksessaan pysyisi kasvavan uskonnollisen kokemuksen asettamien kannustavien vaatimusten ja pakottavien yllykkeiden tasalla, merkitsee se lakkaamatonta aktiivisuutta hengellisen kasvamisen, älyllisen avarutumisen, uusiin tosiasioihin yltämisen ja sosiaalisen palvelun alueilla. Ilman sangen aktiivista persoonallisuutta mitään todellista uskontoa ei ole olemassa [1120:4].

Oppiminen on elämäntehtävä. Sen on jatkuttava koko elinajan, jotta ihmiskunta voisi vähitellen kokea inhimillisen viisauden yhä ylempäs nousevat tasot, jotka ovat:

1. Asioiden tietäminen.
2. Merkitysten tajuaminen.
3. Arvojen arvostaminen.
4. Työn aateluus — velvollisuus.
5. Päämäärien motivointi — moraalisuus.
6. Palvelemisen rakastaminen — luonne.
7. Kosminen ymmärrys — hengellinen havaintokyky.

Ja sitten, näiden saavutusten myötä, monet yksilöt nousevat sille perimmaiselle tasolle, jolle kuolevaisen mieli voi yltää: jumalatie toteutteen [806:5—13; korostus minun].

Meidän, *Urantia-kirjan* lukijoiden, **täytyy** perheestämme ja kouluissamme käyttää tätä viidettä aikakausikohtaista ilmoitusta hyväksemme antaaksemme tälle elämäntehtävälle — **opetukselle** — suunnan kohti **jumalatietoisuutta**.

Onnistuneet perheet:

Kosminen malli perheneuvotteluihin

BOB SLAGLE

Sebastopol, Kalifornia, Yhdysvallat

Entisiä ja nykyisiä perheitä

Sekä *Urantia-kirja* että ihmisperäinen historia kertovat omaatuntoa turruttavasta tosiasiaista, että lapsia on loputtomat ajat ja kaikkialla maailmassa kaupattu, ostettu, vaihdettu, pahoinpidelty ja teloitettu. Lapsemme ovat yhteiskuntamme haavoittuva alaryhmä, jolla ei ole ääntä eikä oikeuksia, ja jolla on vain muutama puolestapuhuja.

Vielä nykyisinkin pidämme kiinni koko joukosta lasten pahoinpitelytapoja, niin tietoisesti kuin tiedostamattammekin. Ajatellaan vaikka lyömistä. Huolellisesti toteutettu tutkimustyö osoittaa vastaan sanomattomasti, että senkaltainen rankaiseminen on tehotonta, ja lisäksi se saattaa olla varma tapa tehdä lyödystä lapsuudessaan häiriintynyt, teini-iässä aggressiivinen ja aikuisena masentunut (Laub & Sampson, 1995; Roher et al., 1991; Straus, 1995). Kyselyt kuitenkin osoittavat, että amerikkalaisista yli 90 prosenttia lyö lapsiaan. Vastakohtana mainittakoon, että Kalaharin turmeltumattomat ja primitiiviset alkuasukaspensastolaiset eivät koskaan läimäytä lapsiaan. He uskovat, että jos lyöt lasta, se lukitsee hänen sydämensä.

Sellaiset perheteoreetikot kuin Bowen, Bradshaw, Adler, Dreikers ja sveitsiläinen psykiatri Alice Miller ovat tuoneet julkisuuteen syvällisiä uusia oivalluksia sekä tiedostamattomasta että sosiaalisesti hyväksytyistä lasten pahoinpitelystä. Kirjoissaan *For Your Own Good* (1990), *Thou Shalt Not Be Aware* (1996) ja *The Drama of the Gifted Child* (1998) Miller kuvailee tiedostamattomasti tapahtuvan pahoinpitelyn mekanismin, sen myrkyllisen pedagogiikan, joka on viattomasti siirtynyt sukupolvelta toiselle, pirullisen tukahduttamisen ja häpeän aiheuttamisen, jotka murtavat sielun aiheuttaen tilan, jota on hyvin vaikea parantaa edes aikuisuuden perspektiivistä (Goldenberg & Goldenberg, 1991, s. 156).

On selvää, että ihmiskunta tarvitsee kipeästi jumallista piirustusta siitä, millaisia terveet ja toimivat perhejärjestelmät ovat. *Urantia-kirja* tarjoaa opastavia periaatteita, joita havainnollistavat vuosituhansien yli ulottuvat kertomukset ja jotka voivat toimia malleina korjaamassa perheissämme tapahtuvaa vahinkoa. Näitä periaatteita ja niistä johdettuja menetelmiä tutkimalla ja soveltamalla voimme luoda perustan rakastavalle kodin piirissä tapahtuvalle yhteistoiminnalle.

Tulen tässä artikkelissa osoittamaan perheen ylivertaisen roolin siten kuin se heijastuu tässä suuressa aikakautisessa ilmoituksessa, kuvaamaan jeesusmaista suhtautumista perheharmoniaan sekä käsittelemään perheneuvottelujen käytäntöä, joka perustuu sekä andiittien perheneuvostoihin että universumihallinnon monien tasojen käytänteisiin. Toivon tämän lyhyen katsauksen palvelevan kannustimena yksilöiden yhtä hyvin kuin perheidenkin ryhtyä toteuttamaan tai edistämään näitä käytänteitä.

Perheen olennaisen tärkeä rooli

Olemme kaikki yhden perheen, Jumalan perheen, jäseniä. *Urantia-kirjassa* perheelle osoitettu tuki ja tunnus menevät lähes yli sen, mitä ihminen ymmärtää tärkeydestä ja verrattomuudesta.

perhe on tärkein sivistäjä . . . [913:2]

Perhe on ...*sivilisaation säilymisen ainoa[n] toivo[n]* . . . [943:1]

Perhe ... on kaikista sosiaalisista ryhmistä tehokkain . . . [1775:5]

Perhe-elämästä ... *voi maksaa minkä binnan hyvänsä, tehdä minkä ubrauksen tabansa* [1776:0].

Kuten seuraavat katkelmat osoittavat, perhe on verrattomin vaikuttaja, samalla kun se on ilmaisun ja kasvamisen välikappale — yksilön, perheen, rodun, planeetan ja kosmoksen tasolla:

Ensiasteen serafi, Urantian serafien päällikkö, sanoo: *Perhe kytkeytyy elintärkeällä tavalla itsesäilytysmekanismiin. Se on ainoa toivo siitä, että rodun olemassaolo jatkuu sivilisaation edellyttämien tapasääntöjen alaisuudessa, samalla kun se mitä tehokkaimmalla tavalla tarjoaa tietty varsin suurta tyydytystä tuottavat omien mielivalujen toteuttamismuodot* [939:3].

Kosmisten kansalaisten, ikuisen määränpäin omaavien lasten, kasvattaminen on etuoikeus, joka inspiroi vanhempia kestäämään kaikki perhe-elämän koettelemukset. *Yksikään eloon jäävä kuolevainen, keskiväliolento tai serafi ei voi nousta Paratiisiin, päästä Isän tykö, eikä päästä jäseneksi Lopullisuuden Saavuttajakuntaan käymättä läpi sitä ylevää kokemusta, jota ... lapsen vanhemman aseman saavuttaminen merkitsee ... Lapsen ja vanhemman välinen suhde on perustana kaikkein olennaisimmalle käsitykselle Universaalista Isästä ja hänen universumilapsistaan* [516:2].

Perhe-elämä on aidon moraalisuuden edelläkävijä, se on velvollisuudentuntoisuuden esi-isä. Perhe-elämään pakostakin kuuluvat henkilöiden väliset subteet vakaannuttavat persoonallisuutta ja stimuloivat sen kasvua sillä pakottavalla voimalla, joka juontuu välttämättömyyden sanelemasta sopeutumisesta muihin ja erilaisiin persoonallisuuksiin. Mutta kaiken lisäksi oikea perhe — hyvä perhe — ilmentää jälkeläisiä tuottaville vanhemmille sitä, miten Luoja subtautuu lapsiinsa, samalla kun tällaiset oikeanhenkiset vanhemmat antavat lapsilleen ensimmäisen kuvan pitkään sarjaan kuuluvista, aina vain laajemmista kuvista, jotka paljastavat maailmankaikkeuden kaikkien lasten Paratiisissa olevan vanhemman tunteman rakkauden [942:1].

... perhe edustaa pienelle lapselle kaikkea, minkä hän voi ensi alkuun tietää joko ihmisten välisistä tai jumalallisista subteista. Lapsen täytyy saada ensimmäiset universumia koskevat vaikutelmansa äidin osoittamasta huolenpidosta; hän on kokonaan riippuvainen maisesta isästään sinä, millaisiksi hänen ensimmäiset ideansa taivaallisesta Isästä muotoutuvat [1922:3].

Myös keskiväliolennot korostavat perheen tärkeyttä maailmallemme: *Vakaa uskomuksemme on, että Jeesuksen opetukseen sisältyvä evankeliumi, tällaisena isän ja lapsen väliseen subteeseen perustuvana, voi tuskin tulla maailmanlaajuisesti hyväksytyksi ennen kuin koittaa aika, jolloin nykyajan sivistyskansojen kotielämään kuuluu enemmän rakkautta ja enemmän viisautta [1922:4].*

Perhe-elämälle lankeava verraton korostus ei ole vain meidän planeetallemme ominaista. Erään mannerkansakunnan väki naapuriplaneetalla pitää ... *kotia sivilisaationsa perustituutiona. Lapsen odotetaan saavan kotona vanhemmiltaan arvokkaimman osan opetuksestaan ja luoneenkouluintumisesta, ja isät omistautuvat lastenhoidolle lähes yhtä paljon huomiota kuin äiditkin [811:4].*

Ihmisperhe ei selviä kuolemasta, mutta se saattaa myötävaikuttaa yksilön eloonjäämiseen niistä arvoista, tavoista, itsensä säilyttämisestä ja halujensa tyydyttämisestä johtuen, joita perhe-elämässä vaalitaan. Perhe muodostaa lisäksi veljeyden /sisaruuden perustan, jossa vanhemmat ja lapset oppivat kärsivällisyyttä, suvaitsevaisuutta ja altruismia, jotka kaikki ovat oleellisen tärkeitä kaikkien ihmisten välisen veljeyden toteutumiseksi.

Jeesuksella oli tästä syvälinen ymmärrys, ja hänen elämänsä toimi vanhemmille moitteettomana mallina. Minuun on tehnyt erityisen suuren vaikutuksen Jeesuksen keskustelu Johannes Markuksen kanssa sinä keskiviikkona, jonka nuorimies vietti yhdessä Jumalan kanssa Juudean kukkuloilla. Jeesus teki täysin selväksi, että lapsuusaikainen perhe-elämä vaikuttaa meihin suuresti — eikä vain tässä maailmassa ja mansiomaailmoissa, vaan kautta koko iäisyuden: *Ihmisen koko myöhempään elämään vaikuttaa valtavasti, mitä hänen muutamien ensimmäisen elinvuotensa aikana tapautuu [1922:3].*

Mestarin ymmärrys vanhemmuuden elintärkeästä roolista johdatti hänet maisen perheensä isäksi lähes kahdenkymmenen vuoden ajaksi (1389:5). Kaste-

seensa saakka hän säännöllisesti avusti perhettään rahallisesti ja oli henkilönä syvästi kiinnostunut kaikkien sisarustensa hengellisestä hyvinvoinnista (1419:1). Perhe oli keskeisimmällä paikalla Jeesuksen elämäntilanteissa — niin täällä kuin tämän jälkeenkin. Perhe toimi hänen Jumalaa koskevan opetuksensa pohjana vaikka hän myös koetti oikaista juutalaisten mieltymystä esisien ylikunnioittamiseen. Hän korotti perhe-elämän ihmisen korkeimmaksi velvollisuudeksi (1581:1). *Jeesus päätteli aivan oikein, että hänen piti asettaa kaikkien muiden velvollisuuksien edelle huolenpito maisen isänsä perheestä [1389:8].*

Perustan laskeminen

Miten me, tällaisena suurten muutosten ja haasteiden aikana voisimme noudattaa noin korkeita ihanteita? *Urantia-kirjan* periaatteiden innoittamina voimme laatia menetelmiä, jotka on tehty sopimaan oman aikamme tarpeisiin. Ennen sitä meidän täytyy kuitenkin selvittää muutama asiaan liittyvä monitahoinen seikka, jollainen on esimerkiksi kysymys lapsen vapaatahtoisuuden arvoasemasta.

Lapsia on planeetallamme aikakausien ajan pidetty omaisuuseränä. Valistuksen myötä vanhemmat tulevat esiin omistamisen ylpeydestä astuakseen vanhemmuuden etuoikeuteen — he lakkaavat ajattelemasta jälkeläisistään, että nämä ovat omaisuuseriä, ja ryhtyvät kiittämään siitä kunniaa, että saavat väliaikaisesti suojella Jumalan lapsia. Vanhemmuuden todellinen päämäärä on päästää vähitellen otteestaan perinteinen vanhemman rooli siihen usein liittyvine itsekkyyksineen ja omaksua veljellinen, sisarellinen, jopa isällinen, rooli siirtymisineen kohti epäitsekkyyttä.

”Vähitellen” on tässä yhteydessä kiperä sana. Viisas vanhempi pyrkii tukemaan kunkin lapsen vapaatahtoisuuden arvoasemaa kehityksen mukaiseen tahtiin. Ei niin, että epäkypsää lasta ylikuormitettaisiin liiallisella vapaudella, ei myöskään niin että tuetaan liiallista riippuvuutta ja tukahdutetaan moraalinen ja luova kasvu. Onpa haastetta kerrakseen!

On ilmeistä, että kokonaisuniversumin tiedostavat olennot näyttävät kaikki kunnioittavan Jumalan lasten vapaata tahtoa. Lain ennalta-arvioijiksi kutsutut serafit tekevät täysin selväksi, että tämä on universumissa noudatettu menettelytapa. Nebadonissa laki säädetään konstellaatioiden lainsäädäntäelimissä: *... lait, joiden tarkoituksena on tarjota edellytykset koko konstellaation mahdollisimman laajamittaiseen koordinoimiseen sopusoinnussa sen lukkoon lyödyn periaatteen kanssa, että persoonallisten luotujen vapaata tahtoa moraalin alueella ei loukata [432:4]. Täydellisen jumalalliset Suuntaajatkin noudattavat aina nöyryydestä teidän tahtoaanne [1204:5; vrt.1183:7, 1217:5].*

Mitä nämä määräykset viestittävät ihmissuhteitamme, eritoten suhdettamme puolisoomme ja lapsiimme, ajatellen? Jos Isän absoluuttinen osanen kieltäytyy edes vähäisessä määrin sekaantumasta isäntänsä vapaaseen tahtoon, mikä oikeus meillä sitten on rikkoo yhden

kaltaisemme vapaata tahtoa vastaan? (614:4) Ellei tällä kaltaisellasi kuitenkaan ole toiminnallista vapaata tahtoa, määräystä pitää räätälöidä tilanteeseen soveltuvaksi.

Kasvava lapsi, jonka vapaa tahto on vasta oraalla, on nimenomaan tällainen tapaus. Tämä on yksi niistä voimallisista syistä, jotka tekevät vanhemman vastuusta niin monumentaalisen ja pyhän. Miten suhtautua tähän tehtävään kunnioittaa lastemme vapaata tahtoa täysin määrin ja toimia samalla vastuuntuntoisina vanhempina ja miten siitä selvitä?

Perhekokoukset (säännölliset perheneuvottelut)

Jeesus näyttää meille tietä sillä, miten hän suhtautui maiisiin sisaruksiinsa. Tiedämme, että hän otti käyttöön neuvokkaan menetelmän: perhekokoukset tai säännölliset perheneuvottelut. Tämä ei kuitenkaan ole ensimmäinen kerta, kun tällainen käytäntö on *Urantia-kirjassa* esillä. Noin 35.000 vuotta aikaisemmin andiitit pitivät perhekokouksia. *He eivät perheen ballintojärjestelmän osalta noudattaneet patriarkaalista tai itsevaltaista johtamismuotoa. He olivat varsin veljellisiä ja toverillisia keskustellen vapaasti ja kaartelematta jokaisesta perhettä koskevasta ehdotuksesta ja säätelytoimesta* [941:10].

Kirja on jokseenkin hiljaa siitä, miten andiitit pitivät perheneuvottelujaan. Siellä on kuitenkin Urantian serafien päällikön esittämä seuraava suositus: *Ihmisyhteiskunta paranisi huomattavasti, jos sivistyneet rodut palaisivat nykyistä yleisemmin andiittien noudattamaan tapaan pitää perheneuvotteluja* [941:10]. Muistakaamme, että andiitit olivat adamiittien ja nodiittien välisistä suhteista sinnyyt yli-inhimillinen jälkeläiskunta (871:7, 892:6).

Koskei andiiteista kertova tarina anna tämän enempiä, käännyin Jeesukseen päin tarkastellakseni, millä tavoin hän toimi maisen perheensä vanhemman osassa, sillä hänen jumalallinen mielensä taatusti tiesi (kaiken tiedettävän) andiiteista. Perhekokouksia koskevan kertomuksen edetessä käy ilmeiseksi, että Jeesus otti käyttöön taivaallisen päätöksentekoprosessin — prosessin, joka tosiaan toimii.

Jaksosta ”Yhdeksästoista vuosi” löydän mitä suorasanaismat ohjeet perheen sisäisten suhteiden ja perheneuvottelujen keskeisimmistä osatekijöistä. Jeesus käytti poikkeuksetta positiivista kehottamismetodia. *Hän vältti paban korostamista sillä, että hän olisi kieltänyt sen, sen sijaan hän nosti jalustalle hyvän sitä harjoittamaan kehottamalla* [1401:2]. Perheneuvottelu ja rukoulu sulautuivat yhteen. Jeesus käytti viisasta kurinpitoa jo sisarustensa koulumisen alkuvaiheessa. Perheen tunnustana oli ”oikeudenmukaisuus”. Perheasioihin liittyvät päätökset näyttivät olevan konsensuspäätöksiä; ne pantiin toimeen vasta, kun niistä vallitsi yksimielisyys.

Mikä minua Jeesuksen perheneuvotteluissa hämmästytti, oli se, että niistä puuttui mielivaltainen ja valtaa käyttävä rankaisu perheen sääntöjen rikkomuksista tai pahanteosta. Edes yhteisesti sovittua rangaistusta ei

voitu panna toimeen, ellei rikkomukseen syyllistynyt vapaaehtoisesti siihen myötävaikuttanut (1401:3). Ensi kertaa tätä lukiessani pidin tilannetta mahdottomana. Lapsi yrittäisi varmasti luikerrella vastuusta tai kieltäytyä hyväksymästä rangaistusta, ellei häntä siihen pakotettaisi. Yli kolmikymmenvuotinen kokemukseni psykologina ja avioliitto-, perhe- ja lastenkasvatusneuvojana on opettanut minulle, että Jeesuksen metodi on viedä pidettävä. Tosiasia on, että jatkuva vastarinta on perheneuvotteluprosessissa todella harvinaista.

Kertomus pikku-Juudasta on sydämeenkäyvä esimerkki. *Kolmessa tilanteessa, kun katsottiin viisaaksi rangaista Juudaa tämän itsensä tunnustamista ja taballisista rikkomuksista perheen käyttäytymissääntöjä vastaan, hänen rangaistuksensa määrättiin vanhempien lasten tekemällä yksimielisellä päätöksellä, ja Juuda itse hyväksyi rangaistuksen ennen kuin se langetettiin* [1401:3].

Oman kokemukseni mukaan perheneuvotteluissa on tärkeintä se, että päätökset tehdään yhteisestä sopimuksesta (Slagle, 1985). Monet enemmistövaltaa, suora vanhempain valtaa tai muita menetelmiä käyttäneet perheet ovat lopulta päätyneet siihen, että konsensus toimii parhaiten. Konsensus tukee kärsivällisyyttä ja rohkaisee kompromisseihin ja yhteistoimintaan. Jokaisella, lapset mukaan luettuina, on yhtäläinen ja ehdoton veto-oikeus perheneuvottelun päätöksiin nähden. Perheenjäsenten suostuttelu tietyn näkökannan puolelle on hyväksyttävää, mutta pakottamisen tahraa tulisi välttää. Tarkoituksena on noudattaa jumalallista määräystä, jonka mukaan luodun tahtoa vastaan ei rikota.

Opettajana ja terapeuttina kehotan vanhempia viisaasi ja kärsivällisesti paimentamaan perheneuvottelujen kulkua niin, että se suo lapselle päätöksentekovaltaa hänen kehitystasoaan vastaavasti. On tärkeää, etteivät vanhemmat ”vedä välistä” neuvottelutuloksen mielivaltaisesti mitätöimällä. *Oikeamielistäkään asiaa ei tulisi koskaan ajaa väkijakolla; hengellisiä voittoja voidaan saavuttaa vain hengellisellä voimalla* [1765:4]. Vähitellen niin vanhemmat kuin lapsetkin alkavat luottaa perheneuvottelujen sopimuksiin (jotka ”kodifioidaan” muistikirjaan) ja sitä myötä tunnustaa menettelyn tasapuolisuuden ja sen suomat vaikutusmahdollisuudet.

Mallia korkeuksista

Miksi jollekin näin näennäisen yksinkertaiselle ja arkipäiväiselle asialle kuin perheneuvottelut osoitetaan näin suuressa määrin korkealta taivaalliselta taholta tulevaa hyväksyntää, että peräti universumimme Herra käyttää sitä huipentumalahjoittautumisessaan? Harkitsepa samansuuntaisuutta, joka vallitsee Jeesuksen perheneuvottelujen konsensuaalisuuden ja korkeimpien superuniversumitasojen oikeudenkäytön välillä. Ajatellaan näin: Lucifer, Saatana ja Caligastia tulevat kaikki elämänuransa päähän kuolevaisia korkeampien Perhekokouksessa. Kun luotu on tehnyt lopullisen ja täysimääräisen päätöksen siitä, että epätodellisuus on hänen

universumipäämääränsä, hävittämistiedote annetaan vasta, kun kaikki Päivien Muinaiset ovat asiasta yksimielisiä. Tämänmuotoinen konsensuaalinen oikeudenkäyttö on sitäkin vakuuttavampaa kun muistamme, että Päivien Muinaiset ovat ajallis-avaruudellisten luomusten voimallisimpia, jumalallisimpia ja mahtavimpia hallitsijoita (210:1). Kaikesta tästä tuomion voimallisuudesta ja täydellisyydestä huolimatta Taivaallinen Isämme edellyttää, ettei mihinkään toimenpiteisiin ryhdytä ennen kuin syntinen itse hyväksyy tuomion oikeamieliseksi (615:4). Tässäkin on siis kysymyksessä tietynlainen perheneuvottelu, vaikkakin kosmisesti traaginen.

Paratiisin-Kolminaisuus on ilmeisesti yleinen versio perhekokouksista. Nebadonin Melkisedek toteaa: *Maan päällä ollessaan Mestari huomautti seuraajilleen, ettei oikeudenkäyttö ole koskaan henkilökohtainen toimitus, vaan se on aina ryhmäfunktio. Myöskään Jumalat eivät persoonina jaa oikeutta, vaan he suorittavat tämän tehtävän kollektiivisena yksikkönä, Paratiisin-Kolminaisuutena* [1146:1]. Päätellen tästä ryhmässä toteutuvasta Kolminaisuustoimituksesta, että rakentava varoitus on paikallaan, kun ihmisvanhemmat pyrkivät jakamaan oikeutta lapsilleen henkilökohtaisella arvovallalla sen sijaan, että se tapahtuisi perheen päätäntävaltaan perustuvien ryhmäpäätöksin.

Miten paikallisuniversumien Jumalat tekevät päätöksiä? He pitävät taivaallisia perheneuvotteluja: *Avio- liiton ihanne on korkeuksien sfääreillä silti olemassa. Jokaisen paikallisjärjestelmän pääkaupungissa Jumalan aineelliset Pojat ja Tyttäret ilmentävät aviositein ja jälkeläisten tuottamisen ja kasvattamisen tarkoituksin yhteen liittyneiden miehen ja naisen liiton korkeimpia ihanteita* [930:1]. *[S]ekä Poika että Henki toimivat yhdessä, eikä yhdessäkään luomisteossa toinen heistä tee mitään neuvottelematta siitä toisen kanssa ja saamatta siihen toisen hyväksyntää* [369:3]. Kysymyksessä on perheneuvottelujen konsensuaalinen ainesosanen.

Saatat muistaa, että juhlien juhlassa Äiti-Henki vakuuttaa olevansa Pojalle uskollinen ja kuuliainen. Poika puolestaan tunnustaa ikuisen riippuvuutensa kumppanistaan ja hänen tasa-arvoisuutensa heidän toimipiiri-

riensä kanssahallitsijana. *Ja tästä tulee ylivaallinen esikuva jopa avaruuden maailmojen väbäisten luotujen perbeorganisaatiolle ja -ballinnolle. Se on toden totta perheen ... korkea ihanne* [369:1].

Alimmasta korkeimpaan, Urantialta Salvingtoniin ja edelleen Uversaan ja Paratiisiin saakka näyttää siis perheneuvotteluidea olevan universumihallinnon ja oikeudenkäytön punainen lanka. Ei siis pidä ihmetellä, jos meitä kehoitetaan palaamaan andiittien perheneuvottelukäytäntöön. Perhe-elämän taivaallinen malli kehottaa vanhempia heittämään harteiltaan henkilökohtaisen auktoriteetin näennäisvalta ja antautumaan konsensuaalisten sopimusten — koko perheen vallankäytön — riemuun ja valoon eli lähestymään perheharmoniaa jeesuslaiseen tapaan.

Lähteet

- Goldenberg, I. & Goldenberg, H. (1991). *Family Therapy: An Overview* (3. painos, luku 7, Bowenin suhtautuminen teoriaan ja käytäntöön, s. 156).
- Laub, J. H., & Sampson, R. J. (1995). Rankaisevan kurinpidon pitkäaikaisvaikutukset. J. McCord (toim.) teoksessa: *Coercion and punishment in long-term perspectives* (s. 247—258). Cambridge, Englanti: Cambridge University Press.
- Miller, A. (1990). *For Your Own Good* (H. Hannum and H. Hannum, käänt.). New York: Farrar, Straus & Giroux.
- Miller, A. (1996). *The Drama of the Gifted Child* (R. Ward, käänt.). New York: Harper Collins.
- Miller, A., Hannum, H., & Hannum, H. (1998). *Thou Shalt Not Be Aware*. New York: Farrar, Straus & Giroux.
- Rohner, R. P., Kean, K. J., & Cournoyer, D. E. (1991). Ruumiillisen rangaistuksen vaikutukset, mikä ymmärretään huoltajan lempeydeksi, sekä kulttuurisidonnaiset uskomukset lasten psykologisesta sopeutumisesta Länsi-Intian St. Kittsillä. *Journal of Marriage and the Family*, 53, 681—693.
- Slagle, R. W. (1985). *A Family Meeting Handbook: Achieving Family Harmony Happily*. Sebastapol, California: Family Relations Foundation Press.
- Straus, M. A. (1995). Lasten ruumiillinen kurittaminen ja vanhempien masennus sekä itsemurha-ajatukset, teoksessa J. McCord (toim.), *Coercion and punishment in long-term perspectives* (s. 59—77). Cambridge, Englanti: Cambridge University Press.

IUA Journal ilmestyy paitsi suomen- myös englannin- ja ranskankielisenä. Ranskan- ja suomenkielinen versio valmistetaan Suomessa. Jos haluat tilata Journalin englannin- tai ranskankielisen version, ota yhteys Urantia-säätiön Suomen-toimistoon. Yhteystiedot takakannen sisäsivulla.

Jumalallinen täydellistämissuunnitelma

DOROTHY ELDER

Los Angeles, Kalifornia, Yhdysvallat

”Jumalallinen täydellistämissuunnitelma” on pitänyt minua kunnioituksen vallassa vuosikaudet. Päivääkään ei kulu, ettenkö ainakin hetken aikaa näe mielessäni välähdykseltä sen suuruutta. Ajattelepa vain!

Tällä kokonaisella, suunnattomalla, pyörivällä superuniversumilla on jumalallinen tarkoitus, ja me — pelkät finiittiset ajallisuuden luodut — olemme tämän aikakauden tavoiteltuja aarteita.

Ajallisuuden aamunkoitossa Jumala Isä sanoi: ”Tekkäämme ihminen omaksi kuvaksemme”; omine lahjoittautumishankkeineen Jumala Poika ryhtyi Isän kumppaniksi; Jumala Henki, yksin ja omasta aloitteestaan, laati ja pani tämän valtaisen operaation liikkeelle (85:7). Käsky ”olkaa täydelliset” lähetettiin matkaan, ja tuosta lähes ikuisuuden takaisesta hetkestä saakka Jumalan lahjoja on lähetetty universumin joka kolkkaan ainoana tarkoituksenaan tuoda ihminen Jumalan luo.

Jumala Isä on jo esittänyt meitä koskevan vaatimuksensa. Hänen rakkautensa on niin suurta, että hän antoi meille ikioman persoonallisuuden ja henkilökohtaisen luotsivalon näyttämään tietä. Jumala Pojan suurenmoinen ilmoittamishanke lähettää hänen rinnakkaiset Poikansa luoksemme antamaan osoituksen Isän rakkaudesta ja Pojan armosta ja tekemään ne todelliseksi. Ja sinä hetkenä, kun tämä suunnitelma laadittiin, Jumala Hengestä tuli suunnitelman hallinnollinen hoitaja. Hän antoi Isän ja Pojan käyttöön **kaikki** voimavaransa heidän toteuttaa yhteinen ja ikuinen tarkoituksensa; hän omisti **kaiken** tähän pyörryttävään hankkeeseen, *jolla eloonjäävät tahdolliset olennot korotetaan Paratiisin täydellisuuden jumalallisiin korkeuksiin* [93:7].

Se pysäyttää järjenjuoksun — ainakin minulta. Katseen illalla tähtiä ja koetan kuvitella, miten suunnitelma kehkeytyy kaikilla noilla näkymättömillä planeetoilla. Pohdin omaa paikkaani tuossa suunnitelmassa, ja ensi ajatukseni saa minut nöyräksi tiedostaessani, että sisäissäni elää Jumalan valofragmentti. Sitten ajattelen sitä häkellyttävää tapahtumaa, joka sattui pikkuisella Urantialla universumin ajanlaskussa vain tuokio sitten — Mikaelin lahjoittautumista — ja tunnen, että osalleni on langennut kunnia jo pelkästään siksi, että **tiedän** sen merkittävyyden osana jumalallista suunnitelmaa. Seuraavaksi ajattelen niitä harvinaisia mutta riemullisia hetkiä, jolloin ihmismieleni tajuaa pikkuruisen uuden oivalluksen hengellisestä todellisuudesta ja tiedän olevani vastaanottavana osapuolena sille Äärettömän Hengen moninaisten vaikuttavien voimien yhdistelmälle, joka on kaikkineen osa suunnitelmaa.

Elämäni tuntuu minusta todelliselta tietäessäni, että joltakin nanometrin miljoonasosalta olen osa tuota suunnitelmaa. Kohdassa 1223:3 sanotaan: *Epävarmuus turvallisuuden keralla on, mitä Paratiisin-matka syvimmiltään on* — niin totta, niin totta. Tässä elämässä **on** epävarmuutta, mutta mukana on myös turvallisuus, jonka luo tieto siitä, että olemme Hänen ylösnousemuksellisia

poikiaan ja tyttäriään.

William Sadler Jr. kuvailee teoksessaan *Study of the Master Universe* toisen universumiaikakauden Havonaa sanomalla sen olevan täydellisuuden jumalallinen **teesi** — Jumalan esittämä haaste ympärillä olevien evoluutionaaristen universumien epätäydellisyydelle. Nykyinen aikakautemme on täydellisuuden **antiteesi**, ja kaiken tämän epätäydellisuuden haasteena on **kasvu**. Tämä valtava luomisteos on täynnä epätäydellisiä luotuja, mutta jokaiselle heistä on annettu kallisarvoinen valitsemisen kyky, Jumalan antama lahja (kuuluu suunnitelmaan). Tämän lahjan eli vapaan tahdon turvin voimme **valita** kasvamisen.

Jumalallisen täydellistämissuunnitelman käsivarret kohoavat holviksi tämän näyttämön ylle, jolla evoluution mukainen kasvu tapahtuu. Ne ohjaavat meitä rakkauksella, armolla ja hoivalla Paratiisin rannoille asti. ”Isä-idea” ja perhekäsitemme ovat hyvä näkökulma, josta tarkastella Jumalallisia Suunnitelmia. Tuntuu luonnolliselta nähdä yhdessä työskentelevien Jumaluuden kolmen persoonan rakkaus, sopusointu, keskinäinen kunnioitus ja yhteistoiminta korkeimpana ihmiskäsityksenä Perheestä.

Mikä siis on vastauksemme tämän aikakauden haasteeseen? Ensinnäkin päätöksemme kääntävät meidät sisäänpäin kohti Ajatuksensuuntaajaa ja niin tehdesämme huomaamme etsivämme elämästämme Jumalan tahtoa. Näin aikuistuvasta yksilöstä tulee etsinnän myötä viisas, myötätuntoinen ja ymmärtäväinen. Tällainen ystävällinen ymmärtäväisyys saattaa toimia aidon armeliaisuuden perustana (315:1). Armo ei ole yksinkertaista. Armo kasvaa oikeudenmukaisuudesta, tasa-puolisuudesta, kärsivällisyydestä ja ystävällisyydestä; sellainen armeliaisuus on toden totta toimivaa rakkautta. Tämä toimiva rakkaus on rakkautta, josta on tullut kokemuksen opettamien oivallusten kautta viisasta. Toimiva rakkaus on armeliaisuutta ja sovellettu armeliaisuus on hoivaa. (75:10; 94:4).

Mielestäni vastauksemme tämän aikakauden haasteeseen on se, että yritämme jäljentää jumalallisen täydellistämissuunnitelman omassa elämässämme. Olkoot **rakkaus, armo ja hoiva** käyntikorttejamme kun ”kuljemme ohi” (1874—1875).

Kaikkein suurinta on mielestäni se, että meillä on turva tietäessämme elävämme ystävällisessä universumissa ja että tällä universumilla on paikkansa suuremmissa oman menestyksemme piirustuksissa.

IUA JOURNAL

International Urantia Association JOURNAL on *Urantia-kirjan* lukijoiden neljännesvuosittainen uutislehti, jonka tuottaa Kansainvälinen Urantia-yhdistys, 533 Diversey Parkway, Chicago, Illinois 60614, Yhdysvallat

Toimittajat

Päätoimittaja Carolyn Prentice; *toimittajat* Kathleen Swadling, Trevor Swadling ja Seppo Niskanen.

Tekninen henkilökunta ja reporterit

James A. Woodward, *USUA:n ja länsi-USA:n reporterit ja valokuvaaja*; Steve Shinall, *kaakkois-USA:n reporterit*; Seppo Niskanen, *Euroopan reporterit*.

Muunkielisten painosten toimitushenkilöstö

Seppo Niskanen, *suomen kielen toimittaja*; Seppo Kanerva *suomen kielen kääntäjä*; Chris Ragetyl ja Jean Royer, *ranskan kielen kääntäjä*.

TILOUKSET

Tilaushinnat:

Vuositilaus (neljä numeroa): FIM 50; USD 15; AUD 15

Irtonumerot: FIM 15; USD 4; AUD 4

Muilla kielillä toimitettujen painosten tilausbinnat julkaistaan JOURNALin ilmestyttyä kyseisellä kielellä. Etukäteistiedustelut suunniteltujen, muttei vielä julkaistujen, muunkielisten painosten binnoista voi osoittaa Urantia-säätiön toimistoille eri maissa.

Tilausmenettely:

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Urantia-säätiön Suomen-toimiston pankkitilille PSP 800012-70160873. Pankkisiirtolomakkeen "Tiedotuksia" -osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot.

TOIMITUSPERIAATTEET

JOURNAL ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat JOURNALin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. JOURNAL ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka JOURNAL pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. JOURNAL on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä JOURNALiin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi

mahdollista JOURNALissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken International Urantia Association JOURNALille tarkoitettamme postin ja artikkelitarjoukset johonkin Urantia-säätiön toimistoista. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan Urantia-säätiön keskustoimistoon. Kansainvälinen Urantia-yhdistys ja International Urantia Association JOURNAL ovat läheisessä suhteessa Urantia-säätiöön, *Urantia-kirjan* alkuperäiseen julkaisijaan. Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä, IUA JOURNALista tai Urantia-säätiöstä, ota yhteyttä johonkin seuraavista Urantia-säätiön toimistoista:

KESKUSTOIMISTO—AMERIKAN YHDYSVALLAT

Urantia Foundation
533 Diversey Parkway
Chicago, Illinois 60614, USA
Puh: +1-773-525 3319
Fax: +1-773-525 7739
Sähköposti: urantia@urantia.org
Kotisivu: <http://www.urantia.org>

SUOMI—POHJOISMAAT—VIRO—VENÄJÄ

Urantia Foundation / Urantia-säätiö /
Urantia-stiftelsen
Runeberginkatu 54a A 5
00260 HELSINKI
Puh. (09) 496 561
Fax: (09) 496 225
Sähköposti: seppo.kanerva@kolumbus.fi

AUSTRALIA—UUSI-SEELANTI—AASIA

Urantia Foundation
7 Walsh Street
North Narrabeen 2101 NSW, Australia
Puh./Fax: +61-2-9970 6200
Sähköposti: urantia@ozemail.com.au
Kotisivu: <http://www.ozemail.com.au/~urantia>

ISO-BRITANNIA

Urantia Foundation
Little Field, Crocker End
NETTLEBED, Oxfordshire RG9 5BJ
United Kingdom
Puh./Fax: +44-01491-641 922
Sähköposti: chris_moseley@mon.bbc.co.uk

RANSKA—BELGIA

Urantia France S.A.
8, passage de la Bonne Graine
75011 PARIS, France
Puh: +33-01-480 660 11
Fax: +33-01-480 659 09
Sähköposti: georges.michelson-dupont@wanadoo.fr
Kotisivu: <http://www.urantia.org>